

MARK LAWRENCE

ČERVENÁ
SESTRA

Červená sestra

PRVNÍ KNIHA PŘEDKOVA

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Mark Lawrence

Červená sestra – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Od Marka Lawrence dále vyšlo:

Roztříštěná říše

Trnový princ

Trnový král

Trnový císař

Válka Červené královny

Princ bláznů

Lhářův klíč

Osheimské kolo

Bratři na cestách – povídky z Roztříštěné říše

Červená sestra

PRVNÍ KNIHA PŘEDKOVA

Mark Lawrence

TALPRESS

Copyright © 2017 by Mark Lawrence

Translation © 2019 by Martina Šímová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-695-0 tištěná kniha

ISBN 978-80-7197-721-6 e-kniha

Pro Celyn, která je výřečná i beze slov.

Poznámka autora

Místo abych doprovodné informace uvedl v dodatcích, které byste dost možná objevili až po přečtení knihy (samotnému se mi to často stává), píšu je hned tady na začátku. Nejlepší ale bude je přeskočit a vrátit se k nim, jen když bude potřeba. Všechny následující informace obdržíte v samotném textu přirozeně s průběhem vyprávění.

Lid Abethu pochází ze čtyř „kmenů.“ Jejich jména jsou následující:

Gerantové – proslulí svou úctyhodnou velikostí.

Hunskové – známí pro svou rychlost. Tmavovlasý, tmavooký lid.

Maržalové – výjimeční pro svou schopnost čerpat z nižší magie.

Quantalové – výjimeční pro svou schopnost kráčet Cestou a ovládat vyšší magii.

Pokud císař jmenuje hlavu jedné z velkých rodin říše lordem, příslušná rodina si ke svému jménu připojí koncovku – *sis*. Císař pochází z rodu Lansisů. Další významné rodiny jsou Tacsisové, Jotsisové, Memsisové, Galamsisové, Leensisové, Gersisové, Rolsisové a Chemsisové.

V klášteře Sladké Milosti novicky před složením svaté přísahy povinně projdou čtyřmi třídami. Třídy jsou pojmenovány po čtyřech řádech jeptišek:

Červená třída – obvyklý věk novicек 9–12 let

Šedá třída – obvyklý věk novicек 13–14 let

Okultní třída – obvyklý věk novicек 15–16 let

Svatá třída – obvyklý věk novicек 17–19 let

Po složení svaté přísahy se z novicек stávají jeptišky. Vydávají se jednou z následujících cest:

Předkova nevěsta (svatá sestra) – jeptiška, jejímž úkolem je ctít Předka a uchovávat víru. Jde o nejběžnější poslání.

Sestra válečnice (červená sestra) – jeptiška zběhlá v boji se zbraní i beze zbraně; obvykle vykazuje stopy hunskické krve.

Sestra utajení (šedá sestra) – jeptiška s nadáním pro špionáž, kradmé jednání a jedy. Často vykazuje stopy maržalské krve a talent pro stínopřad.

Sestra okultnice (svatá čarodějnice) – jeptiška způsobilá kráčet Cestou a manipulovat s vlákny. Vždy nese stopy quantalské krve.

VYSTUPUJÍCÍ POSTAVY

Jeptišky (podle postavení)

Skla: abatyše klášteře Sladké Milosti, také známá jako Shella Jammalová

Růže: sestra představená, svatá sestra, vede sanatorium

Kolesa: sestra představená, paní Duchovna, svatá sestra, vyučuje hodiny Duchovna

Jablka: paní Stínu, šedá sestra, také známá jako Travička,
vyučuje hodiny Stínu
Pánev: paní Cesty, svatá čarodějnice, vyučuje hodiny Cesty
Norma: paní Akademie, svatá sestra, vyučuje hodiny Akademie
Lůje: paní Čepele, červená sestra, vyučuje hodiny Čepele
Chryzantéma: svatá sestra, obecně známá jako sestra Košťa
Křemena: červená sestra, paní šedé třídy
Rendlička: šedá sestra
Dubka: svatá sestra, paní červené třídy
Skála: červená sestra

Novicky

Alata: mladší novicka
Arabella Jotsisová: mladší novicka, quantalské a hunskické krve
Clera Ghomalová: mladší novicka, Nonina přítelkyně, hunskické krve
Croy: mladší novicka
Darla: mladší novicka, gerantské krve
Ghena: mladší novicka, hunskické krve
Hessa: mladší novicka, Nonina přítelkyně z Giljohnovy klece, quantalské krve
Jula: mladší novicka, Nonina přítelkyně, pilná žákyně
Kariss: mladší novicka
Katcha: mladší novicka
Ketti: mladší novicka, hunskické krve
Leeni: mladší novicka
Mally: mladší novicka, prefektka šedé třídy
Ruli: Nonina přítelkyně, maržalské krve
Sarma: mladší novicka
Sharlot: mladší novicka

Sheelar: mladší novicka

Suleri: starší novicka

Ostatní

Císař Krucikal: jeho palác se nachází ve městě Verita

Sherzal: císařova sestra, její palác leží poblíž skýtrolské hranice

Velera: císařova sestra, její palác leží na pobřeží

Velekněz Jákob: hlava církve Předka

Archón Nevis: vysoce postavený kněz

Archónka Anasta: vysoce postavená kněžka

Archón Filo: vysoce postavený kněz

Archón Kratton: vysoce postavený kněz

Thuran Tacsis: lord, hlava rodiny Tacsisů

Raymel Tacsis: dědic Thurana Tacsise, bojovník Kaltézy, gerantské krve

Lano Tacsis: Thuránův druhý syn, hunskické krve

Akademik Rexus Degon: starší Akademik

Markus: dítě z Giljohnovy klece, maržalské krve

Saída: dítě z Giljohnovy klece, gerantské krve

Willum: dítě z Giljohnovy klece, maržalské krve

Chara: dítě z Giljohnovy klece, maržalské krve

Partnis Reeve: majitel Kaltézy, zápasnické arény

Gretcha: bojovnice Kaltézy, gerantské krve

Maya: kaltézská učednice, gerantské krve

Regol: kaltézský učedník, hunskické krve

Denam: kaltézský učedník, gerantské krve

Tarkax: známý jako „Ledové kopí“, proslulý válečník z ledových kmenů

Yisht: válečnice z ledových kmenů, ve službách Sherzal

Zole: dívka z ledových kmenů, Sherzalina chráněnka

Irvone Galamsis: soudce u Nejvyššího soudu

Sestra Sova: legendární červená sestra (zesnulá)
Sestra Oblaka: legendární červená sestra (zesnulá)
Safira: někdejší starší novicka, ve službách Sherzal
Malkin: kocour abatyše Skly
Argus: vězeňský strážný v Harritonu
Dava: vězeňský strážný v Harritonu
John Fallon: vězeňský strážný v Harritonu
Herber: hrobník
Jame Lender: vězeň popravený v Harritonu

Červená třída

Prolog

Pokud chcete zabít jeptišku, je důležité mít s sebou dostatečně velké vojsko. Na sestru Trnu z kláštera Sladké Milosti si Lano Tacsis přivedl dvě stě mužů.

Z přední části kláštera je vidět severní i jižní led, ale ještě lepší výhled se vám naskytne, když přehlédnete náhorní plošinu a úžiny za ní. Za jasného dne někdy spatříte i pobřeží a Marnské moře jako chabý náznak modré.

Kdysi dávno v určitém okamžiku předlouhých dějin jistý nyní zapomenutý lid na plošině vztyčil tisíc dvacet čtyři pilířů, korintských obrů tlustších než tisíciletý dub a vyšších než vzrostlá jedle. Neuspořádaný kamenný les nahodile rozmístěných sloupů pokrýval rovnou zemi od jednoho konce k druhému tak hustě, že žádné místo mezi dvěma pilíři nepřesáhlo dvacet metrů. Uprostřed tohoto kamenného hvozdů čekala sestra Trna; byla sama a svou pozornost upírala do svého nitra.

Lanovi muži se rozptýlili mezi sloupovím. Trna blížící se nepřátele neviděla ani neslyšela, ale znala jejich rozpoložení. O něco dříve sledovala, jak v řadách po třech nebo po čtyřech stoupají vzhůru z údolí Styx západní stezkou klikatící se jako had: byli to Pellarthové z ledové pustiny odění v kůži, zahalení kožešinou z bílého medvěda a sněžného vlka. Někteří měli

kusy kroužkové zbroje, která se černala věkem, anebo zářila novotou, podle toho, jaké měli štěstí na kořist. Mnozí si nesli oštěpy a jeden z pěti měl krátký luk ze zahnutého rohu. Většinou byli vysocí, s plavými vlasy, vousy měli krátké nebo spletené do copánků, tváře a čela žen jako paprsky chladného slunce zdobily pruhy modré barvy.

Zde je okamžik.

Celý svět i mnohem víc urazily věčnost a překlenuly léta, aby dosáhly úderu tvého srdce. A pokud ho necháš, vesmír zadrží dech, uklíní se do této puklé vteřiny a pospíší si k další, dál a dál, až do nové věčnosti. Všechno, co je, odráží všechno, co bylo. Kořeny všeho, co kdy bude, projdou tímto okamžikem, který vlastníš. Tvým jediným úkolem je přimět ho, aby se pozastavil – aby si povšiml.

Trna se nepohnula, protože jen nehybní můžete skutečně objevit své nitro. Stála potichu, neboť jen tišší můžete doopravdy naslouchat. Stála a necítila strach, neboť jen nebojácní poznají nebezpečí, v němž se ocitli.

Byla jí vlastní nehybnost lesa, zemitý neklid a vřící trpělivost, všechny pomalé jako prastarý dub, mrštné jako borovice. Její nehybnost byla jako ledové stěny, které čelí průzračnému, hlubokému moři, modrá tajemství chovaná v chladu oproti pravdě světa, trpělivost miliardy navršených let oproti možnosti náhlého pádu. Byla jako mrtvé nemluvně ležící nepohnutě uvnitř kolébky a jako matka zasažená hrůzným zjištěním, které je prchavé a zároveň věčné.

Trna zachovávala ticho, které bylo staré dřív, než sama prvně spatřila světlo světa. Tichost děděnou z pokolení na pokolení, mír, který nás nabádá, abychom pozorovali jitro, nevyřčené spojení s vlnami a plamenem, jež nás připraví o veškerá slova a způsobí, že stojíme před vzdutou, bouřící vodou, anebo čekáme, až se staneme svědky veselého ohnivého

tance, který pohltí všechny a všechno. Její ticho bylo tichem odmítnutí, křivdy, již cítíme jako děti: tiché a nevědomé, jizvy na tváři budoucích let. Bylo jí vlastní nevyřčené všechno první lásky, která bývá nemluvná a nevýřečná, neboť odmítá poskvřnit svěží, zlatavý cit něčím tak nehodným jako slova.

Trna čekala. Byla nebojácná jako křehké, pestrobarevné květiny otvírající se směrem k obloze. Tak statečná, jak mohou být jen ti, co už prohráli.

Donesly se k ní hlasy: Pellarthové volali na své druhy, když se na prostoru rozrušeném bezpočtem kamenných pilířů jeden druhému ztratili z očí. Zemi rozechvívaly výkřiky a bezpočet těžkých kroků, které se odrážely od sloupoví a byly čím dál blíže, kolem se míhaly záblesky pochodní. Trna si pod brněním z černé kůže protáhla ramena. Prsty obou rukou pevně obemkla ostrou vrhací hvězdici; srdce jí bilo jako na poplach, ale dech měla klidný.

„Na tomhle místě mě sledují mrtví,“ vydechla. Kdesi opodál zazněl výkřik a mezerou mezi dvěma pilíři se mihla postava. Mnoho postav. „Jsem zbraň ve službách Oblouku. Ti, kdo se mi postaví, poznají zoufalství.“ Její hlas sílil spolu s napětím, které vždy předchází boji, mravenčení okolo lící, stažené hrdlo, pocit, že se nachází hluboko uvnitř vlastního těla a zároveň vysoko nad svou hlavou.

Vtom se ukázal první z Pellarthů; když ji uviděl, s klopýtnutím se zastavil. Byl to bezvousý mladík, ale oči pod železnou přilbicí měl tvrdé. Za ním se objevili další: jeden po druhém se trousili na bitevní pole, kde se měl odehrát souboj na život a na smrt.

Červená sestra naklonila hlavu a vzala je na vědomí.

Potom to začalo.

1

Žádné dítě doopravdy nevěří, že ho pověsí. I když stojí na šibenici, zápěstí mu rozdírají provazy a po tváři mu tančí stín popravicí smyčky, ví, že někdo předstoupí – matka či otec, které nevidělo celou věčnost, ale teď se vrátili, anebo král přinášející spravedlnost. Někdo. Hrstka dětí žije dost dlouho na to, aby skutečně pochopily svět, do něhož se narodily. Dospělí na tom možná nejsou o moc lépe, ale přinejmenším stihnou obdržet pár trpkých lekcí.

Saída stoupala po schodech šibenice, stejně jako tolikrát předtím šplhala po dřevěném žebříku do podkroví v Kaltéze, kde spávala spolu s ostatními: nejmladší děti uléhaly ke spánku mezi pytli, prachem a pavouky. Všichni dnes večer vystoupají po těch stejných příčkách a budou si o ní šeptat ve tmě. Zítra v noci šepot utichne a prázdné místo, které po ní v podkroví zůstane, zaplní nový chlapec nebo dívka.

„Nic jsem neprovedla,“ pronesla Saída hlasem postrádajícím naději. Její slzy vyschly. Ze západu směrem od Koridoru foukal ostrý, ledový vítr, rudé slunce zaplňovalo celou oblohu, ač nevydávalo žádný žár. Její poslední den?

Žalářník ji postrčil vpřed, nikoliv hrubě, spíš netečně. Ohlédla se na něj. Byl vysoký, starý a měl tuhou kůži, jako by mu ji vítr ošlehal na kost. Další krok, černá smyčka se zhoupala

proti slunci. Vězeňské nádvoří zelo prázdnotou – z černých stínů v místě, kde vnější hradba skýtala jakés takés přístřeší, je sledovala hrstka starých žen se zplihlými šedými vlasy. Saída přemýšlela, co je sem přivedlo. Možná byly tak staré, že se bály smrti, a chtěly vidět, jak vypadá.

„Já to neudělala. Byla to Nona, dokonce se i přiznala.“ Ta slova vyřkla tolikrát, že se jejich význam postupně vytratil a zůstal jen prázdňý zvuk. Ale byla to pravda. Všechno. I Nona to říkala.

Popravčí se sotva znatelně pousmál a sklonil se, aby zkontroloval pouta na jejích zápěstích. Svrběla ji a byla moc utažená; Raymel jí nalomil paži, a ta ji teď bolela, ale Saída neřekla ani slovo, jenom přelétala očima po nádvoří, po dveřích vedoucích k celám, po vnějších budovách, dokonce i po velkých vratech, která se otvírala do světa tam venku. Někdo přijde.

V Čepu, zavalité věži, kde žil správce, podle zvěstí obklopený přepychem, jenž se vyrovnal bohatství kteréhokoliv pána, se s kovovým zaduněním otevřely dveře. Vyšel z nich strážný a zastínil si oči proti ostrému slunci. Byl to jen obyčejný voják: naděje, která Saídě zahořela v hrudi, opět pohasla.

Za strážným se zničehonic objevila menší, zavalitější postava. Saída na ni upřela oči, znovu zadoufala. Na nádvoří vstoupila žena v rouchu jeptišky. Jediným znakem jejího úřadu byla hůl se zahnutým zlatým koncem, kterou svírala v ruce.

Popravčí pohlédl jejím směrem a jeho mírný úsměv nahradilo hluboké zamračení. „Abatyše...“

„Tady dole ji vidím poprvý.“ Stisk starého žalávníka na Saídině rameni zesílil.

Saída otevřela ústa, ale na to, aby vyjádřila své myšlenky, byla příliš vyprahlá. Přišla si pro ni abatyše. Přišla, aby ji odvedla do kláštera Předka. Aby jí dala nové jméno a nové místo. Saídu to nepřekvapilo. Nikdy doopravdy nevěřila, že ji pověsí.

2

Pach vězení je upřímný. Vtipkování žalářníků, veřejný úsměv hlavního správce, dokonce i průčelí samotné budovy budou lhát znovu a znovu, ale zápach skýtá nepříkrášlenou pravdu: splašky a hniloba, nákaza a zoufalství. I tak vězení v Harritonu nepáchlo stejně jako mnohá další. Šatlava určená pro odsouzené k smrti oběšením nedává vězňům dost času hnít. Chvilku si v ní pobudou, zakusí dlouhý pád na krátkém laně a pak smí po libosti nakrmit červy na hromadném pohřebišti zločinců vedle hřbitova pro žebráky ve Winsconu.

Když se Argus přidal ke zdejší stráži, puch ho zpočátku obtěžoval. Říká se, že vaše mysl si po chvíli zvykne na jakýkoliv zápach a přestane si ho všímat. To je pravda, a tak se to má s čímkoliv dalším, co se vám v životě přihodí. Za deset let si Argus zvykl, že lidem napíná krky, a to stejně snadno, jako si přivykl na smrdutý Harriton.

„Kdy odjíždíš?“ Davina posedlost rozvrhem druhých lidí Arguse nejprve zlobila, ale teď už na její otázky odpovídal, aniž by jim věnoval větší pozornost. „Se sedmým úderem zvonu.“

„Sedmým!“ zvolala malá žena pobouřeně, čímž dala najevo svou obvyklou nespokojenost s místním pracovním rozpisem. Zamířili k hlavní části vězení, neveřejnou šibenici nechali za

zády. Pod propadlem se neviděný houpal Jame Lender, jehož tělem stále zmítaly záškuby. Teď už představoval hrobníkovu starost. Starý Herber se tu měl co nevidět ukázat se svou kárkou a oslem a odvézt si denní úrodu. Na kopec u Winsconu to bylo jen kousek, ale pro Herbera s pěti pasažéry a oslíkem, skoro stejně letitým jako jeho pán, se to mohlo stát dlouhou cestou. Jame byl naštěstí kost a kůže, což hrobníkovi trochu ulehčí, stejně jako skutečnost, že dvě ze zbývajících čtveřice byly malé dívky.

Herber nejprve pokaždé vystoupal klikatými Řezačskými ulicemi až k Akademii, kde prodal ty části těl, po nichž byla poptávka. Do společné jámy na pohřebišti pro odsouzence pak přidal mnohem méně, než původně vezl – sbírku vlhkých cárů, pokud šly obchody toho dne dobře.

„... šestý zvon včera, pátý předevcírem.“ Dava nechala láteření, které ji udržovalo při životě už celé roky – přetrvávající pocit křivdy, který jí dával kuráž srovnat odsouzence dvakrát větší než ona.

„Kdo je to?“ U dveří do cel určených pro nové vězně se objevila vysoká postava a zabušila na ně těžkou holí.

„Ten chlap z Kaltézy. Vždyť víš.“ Dava si lusкла prsty před obličejem, jako by se pokoušela vylákat odpověď. „Ten s válečníky.“

„Partnis Reeve!“ zvolal Argus, když si vzpomněl na mužovo jméno. Ten se otočil. „Dlouho jsme se neviděli.“

Partnis byl častým návštěvníkem denního žaláře – běžně přicházel, aby své bojovníky dostal z potíží. Když provozujete stáj plnou zuřivých násilníků, musíte počítat s tím, že občas někomu rozbijí hlavu, i když to zrovna nemají v popisu práce. Partnisovi šampioni ale obvykle nekončili v Harritonu. Profesionální válečníci si většinou dokážou zachovat dostatečně chladnou hlavu a při potyčkách ve špeluňkách a hospodách

se zarazí dřív, než někoho zabijí. To amatéři se utrhnou ze řetězu a protivníka kopou a mlátí, dokud z něj nezůstane jen krvavá kaše.

„Příteli!“ Partnis se otočil a se širokým úsměvem rozpráhl paže. Ani se nepokusil vzpomenout si na Argusovo jméno. „Přišel jsem si pro svou malou.“

„Pro malou?“ Argus se zamračil. „Nevěděl jsem, že jsi rodinný typ.“

„Námezdní síla. Dělnice.“ Partnis mávl rukou. „Otevři bránu, brachu stará, buď té dobroty. Dnes se má houpat a já už jdu pozdě.“ Zamračil se, jako by si vzpomněl na řadu nepříjemných zpoždění.

Argus pomalu sáhl do kapsy pro těžký kovový klíč. „Nejspíš už jsi ji zmeškal, Partnisi. Slunce zapadá. Staroch Herber se svou rozvrzanou kárkou se už drkocá ulicemi, aby shrábl úrodu.“

„Oběma vržou kosti, co? Herberovi i jeho káře.“ Dava se vmísila do hovoru. Vždycky byla samý žert, ale nikdy ne vtipná.

„Poslal jsem běžce,“ řekl Partnis, „s pokyny, ať tu kaltézskou holku nevěší, dokud –“

„S pokyny?“ Argus se zarazil s klíčem v zámku.

„Tak tedy s návrhem. S návrhem a stříbrňákem navrch.“

„Ach tak.“ Argus otočil klíčem a pustil ho dovnitř. Vedl svého návštěvníka nejrychlejší cestou přes stanoviště stráží, krátkou chodbou, kde nejnovější vězni, kteří dorazili ten den, mžourali úzkými okénky ve dveřích cel, a pak na nádvoří až k veřejné šibenici přímo pod správcovými okny.

Hlavní bránu už otevřeli, aby vpustili hrobníkův povoz. U schodů na popraviště čekala malá postava s jedním strážným po boku – od pohledu se zdálo, že je to John Fallon.

„Právě včas!“ zvolal Argus.

„Dobře.“ Partnis vyrazil vpřed, ale potom zaváhal. „Není to...“ Jeho hlas se vytratil, zkroutil rty do úšklebku a vyrazil ze sebe rozhořčené zavrčení.

Argus se podíval stejným směrem a spatřil, co ho tak popudilo. Abatyše Sladké Milosti si razila cestu skromným hloučkem přihlížejících shromážděných u správcových schodů. Zdálky byste si ji spletli s něčí matkou; malá, boubelatá a zahalená v černé, ale její berla svědčila o jejím úřadu.

„Nebesa, ta děsivá stará čarodějnice mi znovu přišla ukrást, co je moje.“ Partnis se napřímil a zároveň zrychlil krok, čímž zaostávajícího Arguse donutil k nedůstojnému poklusu. Dava, která mu kráčela po boku, musela běžet.

Partnis sice spěchal, ale i tak se k dívce dostal jen o vteřinu dříve než abatyše. „Kde je ta druhá?“ Rozhlížel se kolem, jako by za sebou žalářník schovával další vězeňkyni.

„Jaká druhá?“ John Fallon zamžoural Partnisovi přes rameno a pohlédl na blížící se jeptišku – roucho jí při chůzi poletovalo ve větru.

„Holka! Byly dvě. Dal jsem rozkaz – poslal jsem žádost, aby s nimi počkali.“

„Už se zhoupla spolu s ostatními.“ Fallon kývl k hromadě u hlavní brány, která se tyčila do výšky. U brány se mezitím objevil hrobník.

„Zatracená práce!“ vyrazil Partnis dost hlasitě na to, aby se za ním otočilo celé nádvoří. Zvedl obě ruce, prsty roztažené, ale potom je spustil podél těla. Zjevně ho to stálo velké přemáhání. „Chtěl jsem obě dvě.“

„Tu velkou si budete muset vyhádat s hrobařem,“ poznamenal Fallon. „A tudlectu,“ natáhl se po dívce vedle sebe, „zase se mnou. A pak s těmahle dvěma.“ Kývl k Davě s Argusem. „A se správcem.“

„K žádným dohadům nedojde.“ Abatyše se postavila mezi

Fallona a Partnise. Oba ji výrazně převyšovali, ale její berla jim dosahovala až k očím. „To děvče si vezmu já.“

„To tedy ne!“ Partnis na ni pohlédl a zkrabatil čelo. „Se vši úctou k Předkovi a tak dále, ta dívka je moje; řádně jsem za ni zaplatil.“ Pohlédl zpátky k bráně a zakryté hromadě těl, u níž Herber mezitím zastavil svou kárku. „A kromě toho... jak víte, že je to ta, kterou chcete?“

Abatyše si odrkla a obdařila Partnise mateřským úsměvem. „Jistěže je to ona. To je zřejmé od pohledu, Partnisi Reeve. Tohle dítě má v očích oheň.“ Zamračila se. „Viděla jsem i tu druhou. Byla vyděšená. Ztracená. Nikdy neměla přijít na tohle místo.“

„Saídu odvedli zpátky do cely...“ ozvala se ta dívka. „Řekli mi, že půjdu jako první.“

Argus na děvče pohlédl – drobná bytůstka v beztvarem plátěném hávu; nebyly to rozedrané pouliční hadry, ale šaty nevolníka. Mohlo jí být zhruba devět let. Argus už to nepoznal. Jeho dvě starší děti dávno odrostly a malé Sali bude pět až navěky. Tahle dívka byla prudká a odvážná; měla špinavý, hubený obličej a mračila se jako ďas. Pod divokou čupřinou krátkých tmavých vlasů se jí černaly bystré oči.

„Mohla to být ta druhá,“ řekl Partnis. „Byla to velká holka.“ Nemluvil moc přesvědčivě. Majitel zápasnické arény pozná oheň, když ho vidí.

„Kde je Saída?“ zeptala se dívka.

Zorničky abatyšiných očí se sotva znatelně rozšířily. Vypadala skoro dojatě, ale ten výraz vzápětí pominul, rychleji než stín ptačího křídla. Argus usoudil, že si ho jen představoval. O Abatyši Sladké Milosti říkali spoustu věcí, málokteré zpřímá, ale „měkkou“ ji nenazval nikdo.

„Kde je moje kamarádka?“ naléhala dívka.

„To proto jsi tu zůstala?“ zeptala se abatyše. Z hábitu vy-

táhla omrzlé jablko; bylo temně rudé, skoro černé, chutnalo trpce a dřevnatě. Mezek by ho možná zhltнул, ale většina lidí by nad ním ohrnula nos.

„Zůstala?“ vyhrkla Dava, přestože otázka nepatřila jí. „Zůstala tu, protože jsme v zatraceném vězení, má spoutaný ruce a hlídají ji strážé!“

„Zůstala jsi tady, abys pomohla kamarádce?“

Dívka nic neřekla, jen na ženu dál zlobně zírala, jako by se na ni chtěla každou chvíli vrhnout.

„Chytej.“ Abatyše jí hodila jablko. Do vzduchu vystřelila útlá ruka. Jablko hlasitě plesklo o dlaň. Uvolněný provaz spadl na zem za dívčinými zády.

„Chytej.“ Abatyše prudce hodila dalším jablkem.

Děvče ho chytilo do druhé ruky.

„Chytej.“

Argus netušil, kde abatyše všechny ty plody schovává, ale vzápětí mu na tom přestalo záležet. Zíral na třetí jablko uvězněné mezi dvěma rukama, které už byly plné.

„Chytej.“ Abatyše hodila dalším jablkem, ale dívka upustila první tři a čtvrté si nechala přeletět přes rameno.

„Kde je Saída?“ zeptala se.

„Půjdeš se mnou, Nono Šedá,“ řekla abatyše s vlídným výrazem ve tváři. „O Saídě si promluvíme v klášteře.“

„Ta holka je moje.“ Partnis vyrazil směrem k děvčeti. „Drahocenná dcera! A kromě toho skoro zabila zatraceného Raymela Tacsise. Jeho rodina ji nikdy nenechá svobodně odejít. Ale jestli dokážu, že má svou cenu, možná mě nechají, abych ji nejdřív nasadil k pár soubojům.“

„Raymel je mrtvý. Zabila jsem ho. Já –“

„Drahocenná? Divím se, že jste ji nechal jít, Reeve.“ Abatyše přerušila dívčiny protesty.

„Kdybych tam byl, nikdy by k tomu nedošlo!“ Partnis začal

ruku v pěst, jako by toužil po šanci věci změnit. „Byl jsem na druhé straně města, když jsem se to doslechl. Přispěchám zpátky, všechno je vzhůru nohama... všude krev... čekají tam Tacsisovi muži... kdyby ji sem nedovlekla městská stráž, dávno by seděla v Thuranově soukromém žaláři. Thuran není z těch, kterým zabijete syna a oni nehnou prstem.“

„Právě proto mi ji vydáte.“ Abatyšin úsměv Argusovi připomněl jeho matku. Takhle se usmívala, když měla pravdu a oba to věděli. „Jestli Thuranův syn zemře, nemáte dost peněz, abyste odsud Nonu dostal, a i kdyby se vám podařilo získat propouštěcí rozkaz, ani vy, ani váš podnik nejste dost bytelní, abyste přestáli Thuranovu touhu po odplatě.“

Dívka se zkusila vmísit do hovoru. „Jak znáte moje jméno? Nikdy jsem ho –“

„Ale já a správce James se přátelíme déle, než jste vy na světě, pane Reeve.“ Abatyše dívku znovu přerušila. „A zaútočit na svatý klášter by si troufl jedině šílenec.“

„Neměla byste z ní dělat červenou sestru.“ Partnis přijal mrzutý tón člověka, který ví, že prohrál. „Není to správné. V Předka nevěří, ani co by se za nehet vešlo... je to vražedkyně. Podle toho, co jsem slyšel, to bylo zlé...“

„Víru jí můžu poskytnout. Zbytek už má, a přesně to červená sestra potřebuje.“ Abatyše natáhla k děvčeti baculatou ruku. „Pojď, Nono.“

Nona pohlédla na Johna Fallona, na Partnise Reeva, na popravčího i smýčku, která se houpala za ním. „Saída je moje přítelkyně. Jestli jí ublížíte, všechny vás zabiju.“

Pak mlčky popošla vpřed, přičemž si dávala pozor, aby nestoupla na jedině ze spadáných jablek, a vzala abatyši za ruku.

Argus a ostatní se dívali, jak odchází. U brány se zastavily a jako černé stíny se rýsovaly proti rudému slunci. Děvče pustilo abatyšinu ruku a udělalo tři kroky směrem k zakrytým

tělům. Starý Herber stál nehnutě na místě; ten okamžik mu učaroval stejně jako ostatním. Nona se zastavila, oči upřené na mrtvoly. Dlouze a pomalu pohlédla na lidi pod šibenicí a pak zpátky na abatyši. O pár vteřin později obě zmizely za rohem.

„Označkovala si nás, teď je s náma amen,“ řekla Dava.

Pořád žertovala, ale jako obvykle se nikdo nezasmál.

3

Do Noniny vesnice kdysi zavítal kejklíř. Vesnička byla tak malá, že neměla náves, a dokonce ani jméno. Kejklíř přišel oděný v blátě a zašlém strakatém oblečku. Přišel sám – štíhlý mladík s tmavýma očima a rychlýma rukama. Ve vaku z pytloviny si nesl míče z barvené kůže, kuželky s černými a bílými stuhami a nahrubo opracované nože.

„Pojďte a dívejte se, úžasný Amondo vás oblaží a okouzlí.“ Ta slova jako by mu nepatřila. Představil se hrstce vesničanů, kteří zrovna nedřeli na poli nebo v chýši, ale byli dost stateční na to, aby čelili trpkému vichru protkanému ledovou tříští vanoucím z Koridoru. Položil mezi ně úctyhodný klobouk se širokou krempou, vytáhl z něj čtyři pruhované kužely a nechal je tančit ve vzduchu.

Amondo zůstal tři dny, přestože jeho obecenstvo se vytratilo po první hodině toho samého večera. Je to smutné, ale ani sebelepší žonglér vás nemůže bavit donekonečna.

Nona se od něj však nehnula na krok. Sledovala každý jeho pohyb, každý hbitý vrh, toč i obrat. Zůstala dokonce i tehdy, když se zešeřilo a poslední děti jedno po druhém odešly domů. Potichu sledovala, jak kejklíř ukládá své náčiní do hrubého pytle.

„Moc toho nenamluvíš.“ Amondo jí hodil svrasklé jablko, které mu sedělo v klobouku spolu se dvěma zachovalejšími

exempláři, dvěma houskami a kusem kennalského tvrdého kozího sýra. Někde mezi nimi zacinkaly měděná půlpence a čtvrták.

Nona si přidržela jablko u ucha a naslouchala svým prstům škrábajícím o zvrásněnou slupku. „Děti mě nemají rády.“

„Ne?“

„Ne.“

Amondo čekal a v rukou si pohazoval vířícími míčky.

„Říkají, že jsem zlá.“

Amondo upustil jeden míč. Pak nechal spadnout i ostatní a povytáhl obočí.

„Podle matky je to proto, že mám tak černé vlasy a tak bledou pleť. Kůži jsem prý zdělila po ní a vlasy po tátovi.“ Ostatní děti byly opálené a měly pískově žluté vlasy tak jako jejich rodiče, ale Nonina matka pocházela z ledových pustin a klan jejího otce lovil na ledovcích – oba byli cizinci. „Máma říká, že jen nemají rády, když je někdo *jinyj*.“

„Děti by neměly myslet na tak ošklivé věci.“ Kejklíř zvedl svůj pytel.

Nona se postavila. Dívala se na jablko ve své ruce, ale ve skutečnosti ho neviděla. Ta vzpomínka se jí vytrvale držela. Matka stojící v příšeří jejich chatrče si všimla krve na jejích rukou. *Co to je? Ublížili ti?* Nona sklopila oči a zavrtěla hlavou. *Billem Kovář mi zkusil ublížit. Tohle měl uvnitř.*

„Radši utíkej domů za mámou a tátou.“ Amondo se pomalu otočil; očima přitom přelétal po chýších, stromech a stodolách.

„Táta je mrtvý. Vzal si ho led.“

„Tak dobře.“ Usmál se, napůl smutně. „Bude lepší, když tě tam dovedu.“ Smetl si dlouhé vlasy z obličeje a natáhl k ní ruku. „Jsme přece přátelé, nebo ne?“

* * *

Nonina matka nechala Amonda přespat u nich ve stodole, i když ve skutečnosti šlo o pouhou boudu, v níž se s přícho-dem sněhu schovávaly ovce. Řekla, že lidé budou mluvit, ale že jí na tom nesejde. Nona nechápala, proč by si s tím měla dělat starosti. Klevety byly přece jen hluk.

Tu noc, když Amondo odešel spát, za ním Nona přišla do stodoly. Obsah pytle rozložil před sebe na hliněnou podlahu, kam dveřmi dopadalo rudé světlo měsíce.

„Nauč mě žonglovat,“ řekla.

Vzhlédl od svých nožů a usmál se. Tmavé vlasy mu spadaly do obličeje, černé oči mu jen hrály. „Není to lehké. Kolik ti je?“

Nona pokrčila rameny. „Jsem malá.“ Ve vesnici roky nepočítali. Byli jste nemluvně, pak vás počítali mezi malé, velké, staré, a nakonec mrtvé.

„Malá, to není moc.“ Stáhl rty do tenké čárky. „Mně je dvaadvacet. Takže jsem nejspíš velký.“ Usmál se, ale ve tváři se mu zračila spíš obava než radost, jako by svět velkým nedával větší smysl a nenabízel o nic větší útěchu než malým. „Tak to pojďme zkusit.“

Amondo vybral tři z kožených míčů. V záři měsíce bylo obtížné rozeznat jejich skutečnou barvu, ale jak se stříbrný kotouč blížil svému ohnisku, vydával dost světla na to, aby ste mohli házet a chytat. Amondo zív a protáhl si ramena. Jeho paže se mihly vzduchem a míčky se vzápětí roztančily ve vzduchu, přičemž opisovaly oblouky, které se vzájemně prolínaly. „Tumáš.“ Znovu je pochytal. „Zkus to.“

Nona mu vzala míče z ruky. Málokteré z dětí dovedlo žonglovat se dvěma. Se třemi jako by se jí vysmíval. Amondo sledoval, jak je otáčí v rukou, osahává si je, zkouší jejich váhu.

Od kejklřova příjezdu z něho nespustila oči. Teď si představila vzorec, který míče opisovaly ve vzduchu, rytmus jeho

rukou. Vrhla první míč do oblouku a donutila okolní svět, aby zpomalil. Potom vypustila druhý míč, který jí líně vyklouzl z ruky. O chvíli později už všechny tři tančily, jak ona pískala.

„Pozoruhodné!“ Amondo vyskočil na nohy. „Kdo tě to naučil?“

Nona se zamračila a skoro míče upustila. „Přece ty.“

„Nelži mi, děvče.“ Hodil jí čtvrtý míč z hnědé kůže s modrou stuhou.

Nona ho zachytila, poslala do vzduchu, na chvíli zaváhala, když přizpůsobovala rytmus, ale o úder srdce později už metala čtyři míče jeden za druhým, takže jí létaly nad hlavou v dlouhých, líných obloucích.

Hněv v Amondově tváři ji zaskočil. Myslela, že bude mít radost – že si ji oblíbí. Vždyť říkal, že jsou přátelé, ale Nona přítele nikdy neměla a on to prohlásil jakoby nic... Myslela, že když mu ukáže, co umí, možná ta slova vyřkne znovu, a tak je nadobro stvrdí, učiní je skutečnými. Přítel. Schválně upustila jeden míč na zem a neohrabaně se natáhla po druhém.

„Naučil mě to jeden cirkusák,“ zalhala. Míče se odkutálely do temných koutů stodoly, kde žily krysy. „Cvičím. Každý den. S... kameny... s hladkými oblázky z potoka.“

Amondo potlačil svůj hněv a trpce se usmál. „Nikdo není rád, když si z něj dělají blázny, Nono. Dokonce ani blázni.“

„S kolika dokážeš žonglovat?“ zeptala se. I když byla malá, Nona věděla, že muži rádi mluví o sobě a svých úspěších.

„Dobrou noc, Nono.“

Když ji tak nevybíravě poslal pryč, Nona si pospíšila zpátky do chýše o dvou místnostech, kterou sdílela s matkou. Všude kolem ní žhnulo světlo vrcholného měsíce, hřejivější než polední slunce.

* * *

„Rychleji, děvče!“ Abatyše zatáhla Nonu za paži, a tak ji vytrhla ze vzpomínek. Černé jablko jí připomnělo Amonda. Jeptiška se ohlédla přes rameno. O chvíli později znovu. „Rychle!“

„Proč?“ zeptala se Nona a popoběhla, aby abatyši stačila.

„Protože správce James za námi co nevidět pošle své muže. Mně vynadají, tebe pověsí. Tak poběž.“

„Vždyť jste říkala, že vy a správce James jste byli přátelé, ještě než se Partnis Reeve narodil!“

„Takže jsi přece jenom poslouchala.“ Abatyše ji zatáhla do úzké uličky, která stoupala tak prudce, že v ní byl každých pár metrů vestavěný schod či dva a střechy vysokých domů po stranách se zdvíhaly jedna nad druhou, aby jim stačily. Nona ucítila vůni kůže, která jí znovu připomněla Amondovy barevné míče; byla stejně silná jako pach krav – sytá, hluboká, ostrá a hnědá.

„Říkala jste, že jste se správcem přátelé,“ zopakovala Nona.

„Párkrát jsme se potkali,“ odpověděla abatyše. „Odpudivý, mrňavý chlapík. Plešatí a šilhá a uvnitř je to ještě horší.“ Prošla kolem zboží vyloženého na schodech před ševcovským krámkem. Všechny domy působily dojmem ševcovství – za každým oknem seděli stařík nebo stařenka a s kladivem v ruce vytrvale obráběli podpatky bot či přistřihovali kůži.

„Lhala jste!“

„Když něco nazveš lží, dítě, ničemu tím nepomůžeš.“ Abatyše se zhluboka nadechla; prudký výstup ji zmáhal. „Slova jsou jako kroky na dlouhé cestě: důležité je dostat se tam, kam potřebuješ. Můžeš hrát podle různých pravidel, dávat si pozor, kam šlapeš, ale dostaneš se tam rychleji, pokud si zvolíš nejjistější cestu.“

„Ale –“

„Lži jsou složité věci. Je lepší nedumat nad tím, jestli je

něco pravda, nebo lež – zkrátka jednej dle potřeby... a buď vynalézavá!“

„Vy nejste jeptiška!“ Nona jí vytrhla ruku. „A nechala jste je zabít Saídu.“

„Kdybych zachránila ji, musela bych tam nechat tebe.“

Někde u ústí prudké uličky zazněly výkřiky.

„Rychle.“ Ulice přešla v širokou třídu s úzkým schodištěm. Abatyše k němu okamžitě zamířila, aniž se ohlížela zpátky.

„Ví, kam jdeme.“ Nona se toho za svůj krátký život něco nautíkala a naschovávala, takže chápala, že nezáleží na tom, jak rychle poběžíte, když vaši pronásledovatelé vědí, kde vás hledat.

Ulice tonula v záplavě lidí, ale abatyše si klestila cestu tím nejhustším davem. Nona spěchala za ní; byla tak blízko, že jí ženin hábit pleskal o kůži. Z přeplněných míst byla nervózní. V jejich vesnici ani na celém širém světě nebylo tolik lidu jako v téhle ulici. Skutečně různorodé shromáždění; někteří dospělí byli stěží vyšší než Nona, jiní převyšovali dokonce i svalnaté obry, kteří bojovali v Kaltéze. Jedni tmaví s inkoustově černou kůží, další měli světlé, takřka bílé vlasy a byli tak bledí, že jim byla vidět každá žilka hrající všemi odstíny modré.

Uličkami vedoucími vzhůru na hlavní třídu, po níž spěchaly, bylo vidět moře střech s taškami z pálené hlíny posetých nesčetnými komíny, z nichž stoupal kouř. Nona by si nikdy nedovedla představit, že by nějaké místo mohlo být tak velké a vešlo se na něj tolik lidí. Od té noci, co ji obchodník s dětmi spolu s ostatním zbožím zavezl do Verity, z ní neviděla téměř nic, jen zápasnickou arénu, shluk staveb, v nichž žili bojovníci, a cvičiště. Cestou povozem do Harritonu se tiskla k Saídě vedle sebe a z města zahlédla jen záblesky.

„Tudy.“ Abatyše jí položila ruku na rameno a nasměrovala ji ke schodům jakési stavby, která připomínala chrám obehnaný

sloupovím. Křídla doširoka otevřených dveří pokrývalo sto bronzových kruhů.

Schody byly tak vysoké, že z nich Nonu při výstupu rozbolely nohy. Na jejich vrchu čekala síň podobná jeskyni ozářená vysokými okny. Každé volné místo zabíraly stánky a lidé smlouvající o té či oné koupi. Zvuky čilého obchodování se odrážely od stěn a zesílené mramorovými klenbami se linuly ven, jako by je pronášel jediný hlas sloučený z mnoha jazyků. Prvních pár minut všechno splynulo v hlučnou barevnou šmouhu, zatímco se prodíraly davem. Nona se soustředila, aby rychle vyplnila vzniklé místo, které jim abatyše vybojovala, než si ho pro sebe ukradl někdo jiný. Konečně vklopýtaly do studené chodby a pak ven na tišší ulici za krytým tržištěm.

„Kdo jste?“ zeptala se Nona. Už tu ženu následovala dost dlouho. Vtom jí něco došlo. „Kde máte hůl?“

Abatyše se otočila, prsty jedné ruky zapletené ve šňůře fialových korálků, které jí visely kolem krku. „Jmenuji se Skla. Pro tebe abatyše Skla. A svou berlu jsem předala jednomu překvapenému mladíkovi krátce poté, co jsme vyšly z Obuvní ulice. Doufám, že správcovi muži půjdou za ní spíš než za námi.“

„Skla není skutečné jméno. Sklo je věc. Jedno jsem viděla v pracovně Partnise Reevea.“ Bylo těžké a téměř neviditelné a drželo koridorské větry vně mistrova příbytku.

Abatyše Skla se odvrátila a znovu vyrazila vpřed. „Každá sestra přijme nové jméno, jakmile je hodna stát se Předkovou nevěstou. Vždycky jde o jméno věci nebo předmětu; vyčleňujeme se tak vůči zbytku světa.“

„Aha.“ Většina obyvatel Noniny vesnice se modlila k bezejmenným bohům deště a slunce; stejně si počínali i všude jinde napříč Šedí, kde doprostřed polí rozmísťovali takzvané poslední snopy, aby si zajistili dobrou úrodu. Ale její matka

a několik dalších mladších žen z vesnice chodilo do nového kostela v Bílém jezeře, kde zapálený mladý muž řečnil o bohu spasiteli, o Naději, jež k nám přichází právě v tuhle chvíli. Střecha kostela Naděje byla vždycky otevřená, aby mohli sledovat boží postup. Podle Nony vypadal stejně jako kterákoliv jiná hvězda, až na to, že byl bílý, zatímco skoro všechny ostatní žhnuly rudě a také jasněji. Zeptala se, zda jsou ostatní hvězdy také bohové, ale za svou otázku si vysloužila jen pohavek. Kazatel Mickel řekl, že bílá hvězda představuje Naději a taky jediného Boha, který předtím, než si severní a jižní led podají ruce, přijde, aby zachránil oddané věřící.

Ve městech se však většina lidí modlila k Předkovi.

„Támhle. Vidíš?“

Nona pohlédla směrem, kterým ukazoval abatyšin prst. Na vysoké plošině za městskými hradbami se šikmé sluneční paprsky odrážely od kupolovité budovy vzdálené zhruba pět mil.

„Ano.“

„Tam máme namířeno.“ S těmi slovy abatyše vyrazila ulicí, přičemž obezřetně obešla horké koňské lejno, tak čerstvé, že ho metaři ještě nestihli odklidit.

„Vy jste o mně tam nahoře slyšela?“ zeptala se Nona. Zdálo se to stěží uvěřitelné.

Abatyše Skla se zasmála hřejivým, nakažlivým smíchem. „Ha ha! Ne. Měla jsem ve městě něco na práci. Jeden věřící mi pověděl tvůj příběh, a tak jsem si cestou do kláštera trochu zašla.“

„Tak jak to, že znáte moje jméno? Moje skutečné jméno, ne to, co mi dal Partnis.“

„Dokázala bys chytit to čtvrté jablko?“ Abatyše odpověděla další otázkou.

„Kolik jablek chytnete vy, stařeno?“

„Tolik, kolik je potřeba.“ Abatyše Skla se na ni ohlédla. „No tak, pospěš si.“

Nona tušila, že toho moc neví, ale poznala, když ji někdo zkoušel, a nerada se nechala připravit o výhodu. Abatyše by na ni vrhala jedno jablko za druhým, dokud by nenašla její hranici – a pak by si to vědění schovala jako zapouzdřený nůž. Nona si pospíšila vpřed a neřekla ani slovo. Jak se blížily k městským hradbám a stíny se začaly dloužit, ulice se postupně vyprazdňovaly.

Napravo i nalevo se rozbíhaly úzké uličky připravené Nonu zhltnout. Navzdory abatyšině vlídnému smíchu jí Nona nedůvěřovala. Vždyť se dívala, jak Saída umírá. Stále uvažovala o tom, že uteče. Žít v hloučku starých jeptišek na větrném kopci za městem bylo možná lepší než oprátka, ale ne o moc.

„Mistr Reeve říkal, že Raymel není mrtvý. To je lež.“

Abatyše si plynulým pohybem sundala čepec, a tak odhalila krátké šedé vlasy i šíji náhle vystavenou na pospas nemilosrdnému větru. Rychle si přes ramena přehodila šál z prošívané vlny.

„Kde jste – vy jste ho *ukradla*!“ Nona se rozhlédla kolem, aby viděla, zda některý z kolemjdoucích sdílí její rozhořčení, ale chodců tu bylo poskrovnu, žádný nebyl poblíž a všichni si šli zadumaně a se sloněnými hlavami po svých. „Jste lhářka a zlodějka k tomu!“

„Svých zásad si cením.“ Abatyše se usmála. „Přesně proto mají svou cenu.“

„Zlodějka a lhářka.“ Nona se rozhodla utéct.

„A ty, dítě, si stěžuješ, protože muž, za jehož vraždu tě měli pověsit, není mrtvý.“ Abatyše Skla si utáhla šál a urovnala si ho na ramenou. „Možná bys mi mohla vysvětlit, co se v Kal-téze stalo, a já ti zase povím, jak to Partnis Reeve skoro určitě myslél, když mluvil o Raymelu Tacsisovi.“

„Zabila jsem ho.“ Abatyše chtěla příběh, ale Nona zbytečně neplýtvala slovy. Začala mluvit tak pozdě, až si její matka myslela, že je hluchoněmá, a dokonce i dnes raději poslouchala, než mluvila.

„Jak? Proč? Popiš mi to.“ Abatyše Skla prudce zatočila a vtáhla Nonu do průchodu, tak úzkého, že kdyby byla jen o trochu baculatější, rádně by si v něm odřela boky.

„Do Kaltézy nás přivezli v kleci.“ Nona si vzpomněla na dlouhou cestu. V povozu byly už tři děti, když Giljohn, obchodník s drobotinou, zastavil v jejich vesnici a místní lidé mu ji vydali. Šedý Stephen ji vyzvedl na povoz. Všichni, které znala, se dívali, jak ji Giljohn strká do klece k ostatním. Místní děti, malé i velké, mlčky přihlížely, staré ženy si mezi sebou mumlaly, matčina přítelkyně Mari Potočná vzlykala; Martha Pekařová křičela krutá slova. Povoz znovu vyrazil na cestu následován deštěm kamenů a zaschlých hrud bláta. „Nelíbilo se mi to.“

Povoz se drkotal vpřed celé dny, potom týdny. Za dva měsíce urazili skoro tisíc mil, většinou po malých, křivolakých cestách klikatících se tam a zpátky jednotvárnou zemí. Šinuli se tam a zpět napříč Koridorem, na sever a na jih jako opilec, tak blízko ledu, že Nona občas viděla jeho namodralé stěny tyčící se vysoko nad stromy. Jedinou jistotou celé cesty byl neutuchající, nepřátelský vítr, který putoval krajinou a jako prsty cizince se ostrý a ledový prodíral trávou.

Den za dnem Giljohn vedl svůj povoz z jednoho města do druhého, z vesnice do vísky a odtud do osamělých chatrčí. Mnohé z vychrtlých dětí, kterých se místní vzdali, byly jen kost a kůže; jejich rodiče neměli vůli nebo peníze je nakrmit. Giljohn jim dával dvě jídla denně – ráno horkou, dobře osolenou cibulačku z ječmene s kusem tvrdého černého chleba, který si máčeli v polévce, večer tuřínovou kaši s máslem. Jeho svěřenci vypadali den ode dne líp.

„Už jsem viděl víc masa na řezníkově zástěře.“ To řekl Giljohn Saídiným rodičům, když ji vyvedli z chatrče ven na děšť.

Saídin otec, shrbený, šedivý mužiček připomínající krysu, štípl dceru do paže. „Na svůj věk je velká. Silná. Má v sobě kapku gerantský krve.“

Její matka s obličejem jako syrovátka, hubená jako věchýtek a s očima zarudlýma od slz se natáhla, aby dívku pohladila po vlasech, ale ruka jí klesla dřív, než se jí dotkla.

„Čtyři pence a můj osel se dneska večer napase na vašem poli.“ Giljohn vždycky smlouval. Zdálo se, že to dělá čistě pro zábavu, protože Nona neviděla naditější peněženku, než byla ta jeho – přetékala pencemi a korunami, dokonce ukrývala i zlaťák, jenž do jejího života vnesl novou barvu. U nich ve vesnici měl mince jenom Šedý Stephen. A pak James Pekař, když jednou prodal všechen svůj chleba skupině kupců, kteří k nim zabloudili cestou do Panstva. Žádný z nich ale nikdy neměl zlato. Dokonce ani stříbro.

„Deset a do hodiny vyrazíte na cestu.“ Otec přišel s vlastní nabídkou.

Než přešla zmíněná hodina, Saída, se světlými vlasy spadanými přes skloněný obličej, se ocitla v kleci spolu s ostatními. Povož se bez meškání pohnul vpřed, o dívku těžší a o pět pencí lehčí. Nona skrz mříže sledovala, jak otec dychtivě odpočítává peníze, jako by se mu v rukou mohly namnožit, zatímco jeho žena se choulí opodál. Matčino kvílení je následovalo až na křižovatku.

„Kolik ti je?“ zeptal se Markus, tmavovlasý pořízek, který byl na svých deset let jaksepatří hrdý. Nony se zeptal na totéž, když se k nim prvně připojila. Řekla, že devět, protože chlapec zjevně potřeboval nějaké číslo.

„Osm.“ Saída popotáhla a otřela si nos do zabláceného rukávu.

„Osm? U Naděje! Myslel jsem, že je ti třináct!“ Markuse zjevně potěšilo, že si zachoval své prvenství, ale zároveň ho popudil Saída vzrůst.

„Má v sobě gerantskou krev,“ namítla Chara, snědá dívka, již pod nakrátko zastřiženými vlasy prosvítala lebka.

Nona netušila, co je to gerantská krev, ale věděla, že pokud to máte, jste velcí.

Saída se k ní přisunula o něco blíž. Vyrůstala na farmě, a tak věděla, že se nevyplácí sedět blízko kol, leda byste chtěli přijít o zuby.

„Nesedej si k ní,“ varoval ji Markus. „Tahle je prokletá.“

„Přišla k nám zbrcená krví,“ řekla Chara. Ostatní přikývli.

Pak Markus dodal poslední a nejtvrdší verdikt. „Vydali ji zadarmo.“

Nona se s ním nemohla přít. Dokonce i za Hessu s chromou nohou zaplatil Giljohn uštípnutou penci. Pokrčila rameny a přitáhla si kolena blíž k hrudi.

Saída si odhrnula vlasy, hlasitě popotáhla, vzala Nonu kolem ramen a silnou paží si ji přitáhla k sobě. Polekaná Nona se zkusila vymanit, ale proti síle větší dívky nic nezmohla. A tak si navzájem ležely v náručí, vůz pod nimi poskakoval, Saída plakala, a když ji konečně pustila, Nona zjistila, že i ona má oči plné slz. Netušila proč – třeba jí chyběl ten kus lidství, který zná odpověď na podobné otázky.

Věděla, že by měla promluvit, ale nedokázala najít vhodná slova. Možná je zapomněla u nich ve vesnici, na podlaze matčiny chatrče. Místo ticha se však rozhodla říct věc, kterou předtím vyřkla jen jedinkrát – věc, která ji přivedla do téhle klece.

„Jsi moje přítelkyně.“

Velká dívka popotáhla, znovu si otřela nos a vzhledla. Po špinavém obličejí se jí vzápětí rozlil široký, zářivý úsměv.

Giljohn je dobře krmil a odpovídal na otázky, alespoň když se ho zeptali poprvé – dotazy jako „Už tam jsme?“ a „Jak ještě daleko?“ si jako odpověď vysloužily jen kodrcání kol.

Klec sloužila dvěma účelům; oba jim vysvětlil jednou. Obrátil k nim tvář pokrytou prošedivělým vousem a nechal mezka Čtyřnožku, ať si sám zvolí směr, kterým se bude ubírat.

„Děcka jsou jako kočky, jenom míň užitečný a míň chlu-patý. Klec vás udrží na místě, jinak bych vás v jednom kuse někde naháněl. A taky...“ Zvedl prst a ukázal na bledou jizvu, která mu protínala levé obočí, oční důlek a lícní kost, „jsem chlap, kterému hnedle rupnou nervy, a pak toho dlouho lituje. Nakrkněte mě a zmydlím vás tímhle, anebo tímhle.“ Nejprve zvedl hůl, kterou poháněl Čtyřnožku, a pak širokou, mozolnatou dlaň. „Vzápětí zalituju hříchů, kterejch jsem se dopustil jak vůči Předkovi, tak svý šrajtofli.“ Tvář mu roztáhl úsměv plný žlutých zubů a černých děr. „Klec vás chrání před mojí vznětlivostí. Aspoň do doby, než mě namíchnete tak, že mi to vydrží až k jejím dveřím.“

Do klece se vešlo dvanáct dětí, a když byly malé, tak ještě víc. Giljohn se kodrcal západně podél Koridoru, za pěkného počasí si hvízdal, za nečasů se choulil na kozlíku a klel jako pohan.

„Zastavím, až budu mít prázdnou peněženku nebo plnej povoz.“ To opakoval po každém nákupu a Nona si přála, aby našel nějaké zlaté dítě, které by rodiče milovali a od Giljohna si za něj vyžádali jeho poslední penci. Potom by se snad konečně dostali do města.

Někdy Veritu zahlédli v dálce – k obloze z ní stoupaly nekonečné proužky dýmu. O něco blíž začali rozeznávat matné náznaky věží tyčících se z mlžného oparu okolo města. Jednou

byli tak blízko, že Nona viděla jak po hradbách pevnosti, kterou císařové postavili kolem Oblouku, tančí šarlatové sluneční světlo. Pod ním se rozkládalo město obehnané tlustými zdmi, skryté před prudkým vichrem v závětrří náhorní plošiny. Pak Giljohn zatočil a město znovu přešlo ve vzdálenou kouřovou šmouhu.

Jednoho chladného dne, kdy šarlatové slunce hořelo přes půlku oblohy a podivně kvílící vítr strkal své prsty skrz dřevěné mříže klece, Nona Saídě svěřila, v co potají doufá.

„Giljohnovi na kráse nezáleží,“ odfrkla si Saída. „Hledá odrůdy.“

Nona jen zamrkala.

„Plemena. Vždyť víš. Každého, kdo má v sobě kapku té správné krve.“ Pohlédla na Nonu, která dál nechápavě valila oči. „Krev čtyř kmenů?“

Nona o nich slyšela – čtyři lidské kmeny, které přišly do světa z temnoty a pak smísily své rody, aby zrodily potomky, co by přestáli drsnost země, jíž si nárokovaly. „S matkou jsme chodily do kostela Naděje. O Předkovi tam neradi mluví.“

Saída zvedla ruce. „Na začátku byly čtyři kmeny.“ Odpočítala je na prstech. „Gerantové. Když v sobě máš příliš gerantské krve, vyrosteš stejně jako oni.“ Poklepala si na široký hrudník. „Hunskové. Ti nejsou tak častí.“ Dotkla se Noniných vlasů. „Tmavý jako Hunsk, rychlý jako Hunsk.“ Jako by recitovala básničku. „Ti zbylí jsou ještě vzácnější. Maržúlové... a... a...“

„Quantalové,“ ozval se Markus z rohu klece. Odfrkl si a nafoukl hrudník, jako by byl starý mudrc. „A říká se Maržal ne Maržúl.“

Saída se na něj zamračila, pak se otočila zpátky a ztišila hlas na pouhý šepot. „Ti umí čarovat.“

Nona si sáhla na vlasy v místech, kde se jich předtím dotkla

Saída. Podle drobotiny ve vesnici černé vlasy znamenaly, že je zlá. „Proč chce Giljohn takové děti?“

„Aby je prodal.“ Saída pokrčila rameny. „Víš, jaké rysy hledat. Pokud se nesplete, prodá nás za víc, než za kolik nás koupil. Máma říkala, že jestli takhle porostu dál, určitě si najdu práci. Říkala, že ve městě tě krmí masem a platí ti v penězích.“ Povzdechla si. „Stejně tam ale nechci.“

Giljohn volil cesty, které nikam nevedly, silnice tak vyježděné a zarostlé plevelem, že občas museli vylézt z klece a tlačit, aby nebohému Čtyřnožkovi pomohli – teprve potom se pohnuli z místa. Giljohn Markusovi pokaždé dovolil, aby mezka naváděl – chlapec to se zvířetem uměl. Děti měli Čtyřnožku v oblibě; sice páchl hůř než stará příkrývka a rád je kousal do nohou, ale táhl je neúnavně vpřed a jediná další bytost, k níž mohly směřovat své city, byl Giljohn. Několik se jich popralo o to, kdo zvířeti na sklonku dne přinese omrzlá jablka a sladkou trávu. Ale Čtyřnožka z nich všech miloval jen Giljohna, který ho bičoval, a Markuse, jenž ho hladil mezi očima a šeptal mu přitom ty správné nesmysly.

Někdy přšelo nepřetržitě celé dny a v takových chvílích byl život v kleci nesnesitelný, i když Giljohn přes střechu a návětrnou stranu pokaždé přehodil kus staré kůže. Nejhorší bylo bláto, studená, nakyslá, mazlavá hmota, která se zachytávala o kola, takže pak museli všichni tlačit. Nona bahno nenáviděla: nebyla vysoká jako Saída, a tak zůstala často vězet ve studené, savé bažině, odkud ji pokaždé vysvobodil Giljohn, jakmile navedl povoz na pevnější zem.

Když ji postavil na zem před dveře do klece, Nona ze sebe okamžitě začala stírat bahno.

„Co je trochu bláta pro holku z farmy?“ ptal se Giljohn.

Nona se jen zamračila a dál se snažila očistit nejhorší nános.

Odjakživa nenáviděla, když byla špinavá. Matka tvrdila, že jí jako urozená paní – každý kousek jídla drží opatrně, aby se náhodou neumazala.

„Není z farmy.“ Saída se jí zastala. „Nonina máma pletla koše.“

Giljohn se vrátil na kozlík. „Teď už není vůbec nic, což platí i pro vás ostatní, dokud vás neprodám. Jste jen hladový krky, co musím krmit.“

Po cestách, co nikam nevedly, dojeli za lidmi, kteří nic neměli. Giljohn se nikdy nezeptal, jestli by mu neprodali dítě. Zastavil u každé farmy, na jejímž kamenitém poli rostlo víc plevelů než plodin, v místech, kde „neúroda“ byla příliš štědrým slovem, neboť naznačovala, že tam do obdělávání země alespoň vložili nějakou snahu. V takových místech občas námezdní farmář odložil pluh nebo kosu a přiblížil se k povozu, který zastavil u zdi, jež oddělovala jeho pozemek od ostatních.

Muž na povozu s klecí plnou dětí nemusí říkat, čím se živí. Rolník, který je kost a kůže a jeho oči mají barvu hlady, nemusí vysvětlovat, oč mu jde, když k takovému muži přistoupí. Za každým z našich nejohavnějších obchodů stojí nakonec hlad.

Občas farmář pomalu přešel pole, čímž překlenul vzdálenost mezi tím, co je správné a co špatné, a pak se zastavil – vychrtlá postava v pracovních šatech, s kusem slámy mezi zuby a očima zářícíma ve stinné tváři. Za takových okolností obvykle netrvalo dlouho a rolník k sobě shromáždil zástup špinavých dětí, od těch nejstarších, které se tvářily podezřívavě a přemýšlely, proč je zavolali, až po ty, které vyjeveně a s bezelstnými očima v jedné ruce stále svíraly klacík na hraní a druhou si u těla přidržovaly povislé hadry.

Giljohn si ze všeho nejdřív vybral děti, u nichž tušil špetku

gerantské krve. Bylo to snazší, pokud věděli, kolik je jim let, ale i s přibližným věkem dokázal najít rysy, které mu napověděly, zda našel, co hledal. Často se díval na šiji, nebo jim ohýbal zápěstí proti kloubu, dokud sebou necukly. Tyhle děti si dal stranou. V druhém kole jim prohlédl oči, palcem jim nadzvedl víčka a zkontroloval bělmo. Nona si jeho ruce moc dobře pamatovala. Připadala si jako hruška, kterou sebrali ze stánku na trhu, promáčkali ji, očichali a pak vrátili zpátky. Vesnice za ni nic nechtěla, ale Giljohn ji stejně důkladně prověřil. Místo v kleci a jídlo z jeho hrnce jste si museli vysloužit.

Pokud u dítěte tušil hunsckou krev, promnul mu vlasy mezi palcem a ukazováčkem, jakoby zjišťoval, jak jsou drsné. Když si stále nebyl jistý, ozkoušel jejich rychlost tím, že kusem látky, který vytáhl, upustil kámen, a pak předstíral, že je to hra, v níž jde o to, zachytit oblázek o kus níž dřív, než dopadne na zem. Skoro žádné z těchto dětí nebylo doopravdy rychlé: Giljohn tvrdil, že musí nejdřív dorůst, anebo jejich skutečnou rychlost odhalí až patřičný výcvik.

Nona odhadla, že je čeká zhruba deset zastávek, než najdou někoho, kdo bude ochotný vyměnit syna nebo dceru za pár měďáků. Spočítala si, že Giljohn po prohlídce za některé z dětí nabídne peníze jen asi u jednoho z tuctu zastavení, a to obvykle jen tehdy, když jde o zvlášť velké dítě. Tvrdil, že i u těch nejvzrostlejších je málo pravděpodobné, že dorostou tak, aby učinily čest svému gerantskému dědictví.

Když vybral velké, tmavovlasé nebo neobyčejně rychlé děti, Giljohn se pokaždé znovu vrátil a provedl třetí, nejdůkladnější prohlídku. Pořád měl oči jako jestřáb, ale své nenechavé ruce držel při těle. Místo toho pokládal otázky.

„Zdálo se ti minulou noc něco?“ zeptal se například.

„Pověz mi... jaké barvy vidíš, když se zadíváš na vrcholnej měsíc?“

A když řekli, že měsíc je pokaždé rudý a že na vrcholný měsíc se dívat nejde, protože vás oslepí, odpověděl: „Ale kdyby to šlo a kdyby nebyl rudej, jakou by měl barvu?“

„Co vydává modrej zvuk?“ Na to se ptal často.

„Jak chutná bolest?“

„Vidíš, jak rostou stromy?“

A tak dále – občas se při otázkách nadchnul, jindy předstíral nudu a zíval si do dlaně. Všechno to byla jen hra. Zřídka kdy měla vítěze. Nakonec si Giljohn pokaždé přidřep, aby jim viděl do očí. „Sleduj můj prst,“ řekl. A potom jím ve vzduchu opsal klesající přímkou, tak blízko, že jim nehtem skoro zavadil o nos. Prst se mu cestou dolů zachvěl, trhl s sebou, pozastavil se, nikdy neklesal stejně, ale vždycky podobně. Nona netušila, co v jejich očích hledá, ale bylo zřejmé, že to objevil jen zřídka kdy.

„Brachu stará, tudle práci dělám stejně dlouho, jako ty obděláváš tohle pole, a kolik myslíš, že se těch, který jsem za celou tu dobu přeprodal, dostalo do Akademie?“ ptával se. „Čtyry. Jen čtyry čistokrevný děcka... a stejně mi říkaj hledač mágů.“

Během dlouhých hodin po cestě z jedné pustiny do druhé děti seděly v poskakující kleci a sledovaly svět ubíhající kolem nich. Nejčastěji šlo o pochmurné mokřady, ohrazená políčka nebo nepřístupný les, v němž zkroucené borovice a omrzlé duby sváděly nelítostný boj o sluneční světlo a skoro zahltily pěšinu. Většinou byly potichu, neboť dětské klábosení brzy odumře, pokud ho nikdo neživí, ale Hessa představovala hotový zázrak. Oběma rukama si narovнала zmrzačenou nohu, opřela se o dřevěné mříže a se zavřenýma očima vyprávěla jeden příběh za druhým. Měla silné lícni kosti, které jí propůjčovaly cizokrajný dojem. V celém vyzáblém obliče-

ji rámovaném drsnými loknami jahodově plavých vlasů se pohybovala jen její ústa. Její příběhy ukrajovaly hodinu za hodinou a zavedly děti na mnohem delší cesty, než by kdy dovedl staroch Čtyřnožka. Hessa znala příběhy o Skýtrolu na východě i jeho válečnické královně Adom, která čelila hrůzám ležícím pod černým ledem. Vyprávěla o mužích z Durn, kteří se v říčních člunech z mrtvého dřeva plavili přes Marnské moře k západním břehům říše. Mluvila o mohutných vlnách, co se vzedmou pokaždé, když se jižní ledové stěny zhroutnou, překlenou celý Koridor a jako příboj narazí do zmrzlých útesů na severu, které pod tím náporem samy puknou a pošlou zpět své vlastní vlny. Hessa vyprávěla o císaři a jeho sestrách, o jejich sporech a přích, které zničily ne jeden slavný rod, jenž se neblahým řízením osudu ocitl mezi nimi. Mluvila o bájných i současných hrdinech, o vojevůdcích z dávných dob, vyprávěla o admirálu Schneerovi, jenž ztratil tisíc lodí, o Noi-Guin, kteří zlezli hradní zdi, aby ponořili nůž do těla svých obětí, o červených sestrách v bojovém hávu, o Tichoslápcích s jejich jedy...

Hessa se někdy během nekonečné cesty obrátila k Noně schoulené v rohu klece; mluvila k ní velmi tichým hlasem a Nona nepoznala, zda jí vypráví příběh, anebo podivnou pravdu.

„Ty to taky vidíš, vidíš, Nono?“ Hessa se naklonila tak blízko, že Nona na uchu cítila její dech. „Cestu, linii? Tu, která chce, abychom ji následovaly.“

„Já nevím –“

„Na tom místě dokážu chodit. Tady mi vzali hůl, a tak se musím plazit nebo mě musí nést, ale tam... tam můžu jít, jak dlouho se mi zachce, dokud mám pod nohama Cestu.“ Nona vycítila dívčin úsměv. Hessa se odsunula a zasmála se, což u ní bylo neobvyklé. Pak všem vyprávěla příběh o Persovi a skryté

Cestě; byla to báje z dávných dob, a dokonce i Giljohn se na kozlíku opřel a zaposlouchal.

Potom se jednoho dne udál zázrak – do klece se vměstnalo dvanáctě dítě. Giljohn prohlásil povoz za plný a svou práci za skončenou. Zamířil na západ a pak nechal Čtyřnožku, aby je dovezl do Verity. Zanedlouho narazili na širokou dlážděnou cestu, kde čtyři kopyta dokázala překlenout stejnou vzdálenost dvakrát rychleji než na rozbahněné pěšině.

Do města přijeli za tmy a vytrvalého deště. Nona z Verity nejprve zahlédla jen moře světél, která připomínala souhvězdí vysoko nad hrozivými černými hradbami, a když projeli zející branou, řadu ostrůvků, kde se v rozlitém světle luceren tu a tam objevily dveře, sloupoví nebo zahalené postavy, jež se na chvíli vynořily z černočerné noci, jen aby se v ní vzápětí znovu beznadějně ztratily.

Úzké i široké ulice jako kaňony protínaly závratně vysoké domy a časem dovedly povoz k vysokým dřevěným vratům. Nade dveřmi bylo v železných znacích vysázené jméno, ale Nonino vzdělání končilo tím, že ve zkroucených symbolech poznala písmena; přečíst už je nedokázala.

„Vítejte v Kaltéze, kluci a děvčata.“ Giljohn si stáhl kapuci z čela. „Čas setkat se s Partnisem Reeve.“

Giljohn vjel na nádvoří za vysokými zdmi a nařídil jim, aby vystoupili. Saída s Nonou neobratně slezly z povozu. Před nimi se zdvíhala síň s mnoha okny, třikrát vyšší než jakákoliv stavba, kterou kdy Nona před příchodem do města zahlédla. Dvůr ozářený plameny praskajícími v koši na oheň umístěném v jeho středu zel prázdnotou. V rozích se povalovaly roztodivné předměty včetně kusů dřeva ovázaných kůží, které měly tvar a velikost člověka a byly připevněné na kulatých podstavcích. Na lavicích pod lucernami sedělo několik

mladíků a leštilo kožené náčiní; jeden z nich spravoval síť, jako by byl rybář.

Partnis Reeve nechal děti čekat seřazené na dešti déle než hodinu, než konečně vyšel ze své síně. Nádvoří mezitím naplnilo první ranní světlo a Nona si překvapeně uvědomila, že celou noc strávili na cestě.

Saída se ošila a přitáhla si šálu blíž k tělu. Nona sledovala, jak slunce zalilo okraj střechy z černých tašek šarlatovou barvou. Město za zdmi se probouzelo k životu, vrzalo a sténalo jako stařec, který se po ránu zvedá z postele, přestože stěží zamhouřil oka.

Partnis sešel ze schodů, přičemž každý krok začal stejnou nohou. Byl to muž výrazných rysů, vysoký a dobře živený, s kovově šedými vlasy a temnými očima, v nichž nebylo ani stopy po vlídnosti. Byl zahalený v tlustém, sametovém rouchu, které ho chránilo před chladem.

„Partnisi!“ Giljohn rozpráhl ruce a Partnis Reeve ho napodobil, přestože ani jeden z nich nepředstoupil, aby druhého muže sevřel ve slíbeném objetí. „Celia se má dobře? A co malá Merra?“

„Celia je... Celia.“ Partnis spustil paže a útrpně se usmál. „A Merra žije v Darrinsu, vzala si syna obchodníka s látkami.“

„Kdy jsme stihli tak zestárnout?“ I Giljohn spustil ruce podél těla. „Ještě včera jsme byli mladí.“

„Včerejšek dávno minul.“ Partnis obrátil pozornost k nabízenému zboží. „Moc malá.“ Prošel kolem Nony bez jediné další poznámky. „Moc stydlivá.“ Minul Saídu. „Moc tlustá. Moc mladý. Moc nemocná. Moc líný. Moc neohrabaná. Zkrátka a dobře – moc problémů.“ Vrátil se na začátek řady a pohlédl na Giljohna. Oba byli vysocí, ale Partnis působil na rozdíl od ohroublého Giljohna dojmem obchodníka. „Dám ti za ně dvě koruny.“

„Tolik jsem zaplatil za to, abych je nakrmil!“ Giljohn si odplivl na podlahu.

Smlouvání zabralo další hodinu a oba muži si ho zjevně užívali. Giljohn vyjmenovával důvody, proč z dětí vyrostou cenní bojovníci pro Partnisova klání, přičemž nezapomněl vyzdvihnout jejich gerantské a hunskické rysy.

„Týhle holce je osm!“ Giljohn položil Saídě ruku na rameno, takže sebou škubla. „Osm. Je vysoká jak jedle. Prvotřídní Gerantka, o tom není pochyb. Možná dokonce i plnokrevná!“

„Ani plnokrevníci nestojí za víc než námezdní síla, pokud jim chybí bojovnost.“ Partnis Saídě zakřičel do tváře. Dívka poděšeně vyjekla a zavravorala zpátky. Rukama si zakryla oči. „K ničemu.“

„Je jí osm, Partnisi!“

„To tvrdí její otec. Mně přijde na patnáct.“

Giljohn popadl Saídu za paži a vytáhl ji z řady. „Jen si osahej její zápěstí!“ Stlačil jí hlavu dolů a přejel jí prstem po obratlích, které jí jako velké boule vzdouvaly kůži na šíji. „Podívej se!“ Zatáhl ji za vlasy, a tak ji donutil znovu se narovnat. „Otcové lžou, ale kosti ne. Tohle je prvotřídní kvalita. Za celou cestu jsem neviděl lepšího Geranta. Klidně by mohla bejt plnokrevná.“

Partnis vzal Saídu za zápěstí a stiskl ho, až zafňukala. „Kapku gerantské krve v sobě má, to ti nechám.“

„Kapku? Tomuhle říkáš kapka?“

„Poloviční míšenka, pokud máš štěstí.“

A tak to šlo dál a dál. Partnis připustil, že některé z dětí v sobě skutečně mají trochu kmenové krve, možná jsou dokonce míšenci, zatímco Giljohn trval na tom, že jde o prvotřídní zboží, snad i čistokrevné exempláře.

O Noně a chlapci jménem Tooram tvrdil, že vykazují jasné hunskické rysy. Uhodil Toorama do tváře a vzápětí se o to

pokusil znovu, ale chlapec zastavil jeho ruku dřív, než rána dopadla. Když to zkusil s Nonou, nechala ho, ať ji udeří. Jeho těžká, tvrdá ruka jí narazila ze strany do hlavy – zazvonilo jí v uchu a obličej měla jako v jednom ohni. S mračnou tváří to udělal podruhé. Nona se zamračila v odpověď, ale nepokusila se vyhnout ráně, která ji srazila na zem a šedavou oblohu nahradila záblesky jasných světél.

„... hlupačko.“

Než se nadála, znovu stála na nohou s ramenem uvězněným v Giljohnově železném sevření, s ústy plnými krve. Vzpomněla si, jak silně ji udeřil – div jí nevyrazil zuby.

„Viděls, jak rychle se ke mně otočila.“

To byla pravda. Nona měla pocit, že jí rty natekly do čtyřnásobné výšky, nosem jí vystřelovala ostrá bolest. V poslední chvíli se ráně postavila čelem.

„To mi nejspíš uniklo,“ řekl Partnis.

Nona spolkla krev. Dovolila bolesti, aby ji naplnila; byla to cena za to, že Giljohna obrala o zisk. Některé děti, které prodal vlastní otec, v obchodníkovi téměř viděly jeho náhradu. Byl přísný, to nepochybně, ale dal jim najíst a ochraňoval je. Nona to viděla jinak. Její otec zemřel na ledové pláni; vzpomínky na něj ji zahřály, když jí byla zima, a chutnaly sladce, když celý svět chutnal kysele. Věděl by, jak se vypořádat s lidmi jako Giljohn.

Geranti neměli stejnou volbu jako Nona; jejich velikost je prozradila, aniž se o to museli nějak zasadit, třebaže u Saídy by Nona skoro souhlasila s Partnisem, který ji obvinil, že jí je patnáct.

Partnis je nakonec koupil za dvanáct korun.

„Buďte hodný.“ Giljohn, který jim byl dlouhé tři měsíce otcem, s nimi neztratil jediné další slovo. Bez zbytečných cavyků vylezl na kozlík.

„Sbohem.“ Saída byla jediná, kdo promluvil.

Giljohn mrknul jejím směrem, hůl napůl vztyčenou, aby popohnal Čtyřnožku. „Sbohem,“ řekl.

„Myslela toho mezka.“ Tooram nepohnul hlavou, ale mluvil dost hlasitě, aby jeho slova dospěla ke svému cíli.

Giljohnův obličej rozzářil úsměv. Zavrtěl hlavou, švihl Čtyřnožku přes boky a popohnal ho ven bránou, kterou mu znovu otevřel jeden z Partnisových mužů.

Nona se dívala, jak povoz kodrcá pryč, zatímco Hessa, Markus, Willum a Chara na ně zírají skrz dřevěné mříže. Věděla, že Hessiny příběhy jí budou chybět. Přemýšlela, komu ji Giljohn prodá a jak si děvče neschopné chodit na světě poradí. Možná jí bude chybět i Markus. Nekonečné míle na cestě mu zbrousily hrany, kola se otáčela a otáčela... a nějak ho proměnila v člověka, který se jí zamlouval. A v příštím okamžiku byli všichni pryč.

„Teď patříte mně,“ řekl Partnis. Zavolal mladíka, který spravoval síť. Byl štíhlý, ale pod vlněnou vestou se mu rýsovaly svaly. Měl tmavé vlasy a světlou pleť, ale nebyl tak bleďý jako Nona. „Tohle je Jaymes. Zavede vás za Mayou, která teď bude vaší matkou. Tou, co lituje rány, která padne vedle.“ Partnis je obdařil širokým úsměvem. „Nečekám, že kohokoliv z vás uvidím, dokud nebudete takhle velcí.“ Podržel si ruku před hrudí. „A jestli ano, pak to pro vás nejspíš nebude věstít nic dobrého. Dělejte, co vám nařídí, a nic se vám nestane. Teď patříte Kaltéze. Řádně jsem za vás zaplatil.“

Maya byla o hlavu vyšší než Partnis, paže měla tlusté jako mužská stehna a obličej rudý a plný skvrn, jako by jí v jednom kuse zmítala zuřivost. Aby ji odškodnil za její nedokonalou pleť, Předek ji obdařil hustými zlatými vlasy, které si zaplétala do těžkých copů. Stála na žebříku do stinného podkroví, kam

shromáždila nově příchozí – z otvoru v podlaze jí čouhala jen hlava a ramena.

„Nechci tu nahoře vidět žádný lucerny. Nikdy. Ani svíčky. Nebo lampy. Neposlechněte, a seřežu vás tak, že na to nezapomenete.“ Mávla rukama s mohutnými klouby, aby jim naznačila, jak se jim povede. „Když nebudete pracovat, budete tady nahoře. Jí se v kuchyni. Až bude čas k jídlu, uslyšíte zvon. Zmeškejte ho, a zůstanete o hladu.“

Nona a ostatní se choulili u padacích dveří a obryni pozorovali. Vzduch páchnoucí pižmem Noně připomněl krám Jamese Pekaře v jejich vesnici. Kolem nich se stahovaly stíny, v nichž něco šustilo – nejspíš kočky, krysy a pavouci, ale byly tu i další děti, které nováčky bedlivě sledovaly.

Maya zvýšila hlas. „Nechte ty nový na pokoji. Na kočkování budete mít dost času dole.“ Zadívala se na kus temnoty, zdánlivě o nic tmavší než okolní stíny. „Jestli na Partnisově čerstvým zboží najdu nějaký boule a modřiny, Dename a Regole, třísknu vám hlavou o sebe, až si vyměníte mozky. Slyšíte mě?“ Odmlka. „Slyšíte?“ zahříkala tak, že se zatřásla střecha.

„Slyším.“ Zavrčení.

„Slyšel jsem.“ Někdo se sám pro sebe zachechtal.

Ti druzí vylezli, jakmile Maya odešla. Z trámů u stropu seskočili dva chlapci s dlouhýma nohama a dopadli přímo mezi nováčky. Nona si jich předtím vůbec nevšimla. Ostatní se k nim prikradli ze stínů, přišli anebo se připlížili, podle toho, jakou měli povahu. Žádný z nich nebyl tak mladý nebo malý jako Nona, ale většina se nezdála o moc starší. Ze tmy, kam Maya upřela svůj zlobný pohled, k nim dorážoval obrovský kluk s rudými vlasy jako vrabčí hnízdo. Mračil se jako ďas a pod splývavou tunikou mu hrály svaly. O chvíli později se k němu přidal druhý chlapec, skoro stejně vysoký, zato hu-

bený jako proutek. Přes oči mu spadaly černé vlasy, ústa mu kroutil křivý úsměv.

Shromáždil se kolem nich hotový zástup – dětí bylo mnohem víc, než by Nona čekala. Stály schoulené a obezřetné a čekaly na zábavu.

Rudovlasý obr otevřel pusu, aby je zastrašil. „Vy –“

„Buď zticha, Dename.“ Tmavovlasý chlapec se postavil přímo před něj. „Vy jste nováčci. Já jsem Regol. Tohle je Denam, brzy z něj bude učeň, a je to ten nejdivočejší, nejdrsnější válečník, jakého kdy kaltézská půda poznala. Špatně se na něj podívejte, a rozkouše vás napadrť, kousky pak vyplivne.“ Regol se ohlédl na Denama stojícího za ním. „Tak nějak to bylo, ne?“ Otočil se zpátky ke skupince nových dětí. „A když jsme si teďka odbyli naparování a Denama tak zachránili před Mayou, která by mu jinak nařezala, můžete si najít místo, kde budete spát.“ Mávnutím ruky obsáhl ponurou místnost. „Bacha, ať nikomu nešlápnete na nohu.“

Regol se odvrátil, jako by se chystal odejít, ale pak se zarazil. „Dřív nebo později se vás někdo pokusí přesvědčit, že důvod, proč je nás tu mrňat nahoře tolik, je ten, že Partnis jí děti, nebo že je to nějaká smrtící zkouška, kterou skoro nikdo nepřežije, anebo že se Maya občas zapomene podívat, kam si sedá. Pravda je taková, že vás koupili brzo a levně. Z většiny z vás vyrostete zklamání. Nestanete se něčím, co by se Partnisi mohlo šiknout. A tak vás přeprodá.“ Denam začal mluvit, ale Regol zvedl ruku. „A ne do solných dolů, ani jako náplň do koláče – prostě jen na místo, co zrovna potřebuje někoho jako vy.“ Spustil ruku podél těla. „Otázky?“

Nastalé ticho přerušil krupavý zvuk a Noně chvíli trvalo, než si uvědomila, že to zapraskaly Denamovy prsty, když zaťal ruce v pěst. Jeho zamračení se ještě prohloubilo. „Vážně tě nenávidím, Regole.“

„To nebyla otázka. Někdo další?“

Ticho.

Regol se vrátil do tmy, našlapuje od jednoho trámu k druhému s přirozenou ladností kočky.

Život v Kaltéze se v porovnání s nekonečným putováním v otevřené kleci napříč zapadlými kouty říše ukázal jako velké zlepšení. Popravdě řečeno, byl lepší než Nonino dětství. Možná tu byla nejmenší, ale už ne podivínkou, s níž se nikdo nebaví. Odlehlost její někdejší vesnice rodila pokolení, která si byla tak podobná, že jste mohli náhodně vybrat hrstku lidí a vydávat je za rodinu. Jen Nona se nikam nehodila. Jako koza ve stádě ovcí. Rodina, kterou si díky své peněženke pořídil Partnis, v sobě snoubila každou velikost a každý tvar, každou barvu i odstín, ale v ponurém podkroví, kde jste stěží viděli na krok, to vyšlo nastejno.

Kromě čtyř tuctů dětí, které Partnis ubytoval přímo pod svou střechou, živil i tucet učňů a sedm bojovníků, kteří žili ve vlastních jizbách okolo velké síně. Učňové sdíleli kasárna v zadní části sídla.

Nona si našla místočko mezi dvěma pytli se zrním většími než ona. Saídě se místo nehledalo snadno; starší obyvatelé podkroví ji několikrát odehnali, přestože byla mnohem větší než oni. Nakonec se uvelebila na prknech poblíž Noniny hromady pytlů, v zadní části půdy, kde se střecha svažovala tak nízko, že se na své místo musela převalit.

Tu první noc síň otevřela své brány světu a ten se nahnul dovnitř, aby viděl, jak muži krvácejí. Denamovi s Regolem dovolili událost sledovat z nejvyšších příček žebříku v nejvzdálenějším konci velké síně, za pulty, u nichž učňové zástupu návštěvníků prodávali pivo a víno. Nejstarší ze zbylých dětí se

tísnily u padacích dveří. Všichni ostatní si museli mezi trámy najít nějakou štěrbinu, jíž by spatřili dění pod sebou.

Nonino místo jí dopřalo uzoučký výhled do druhé arény. Překvapilo ji, že zápasíšti říkají ring, přestože provazy, které ho vymezovaly, tvoří čtverec o straně měřící nějakých osm metrů. Zápasíště sedělo na vyvýšeném pódiu, takže nohy válečníků se nacházely zhruba v úrovni čel diváků. Nona shlížela na moře hlav; byly jich stovky. Podkroví naplnil šum hlasů. S rostoucím davem sílil i hluk – každý divák musel křičet, aby ho jeho soused slyšel.

Saída ležela opodál s očima přitisknutýma k štěrbině v podlaze. Vedle ní se rozvaloval starší chlapec jménem Marten a nakukoval dírou po suku, kterou prohlásil za svou.

„Dneska je aréna otevřená všem,“ řekl Marten, aniž by vzhlédl. „Každý sedmý den se zápasí o místo na žebříčku, každý druhý je vstup bez omezení a každý čtvrtý přehlídka. Boje na nože se pořádají poslední den v měsíci.“

„Můj táta povídal, že ve městech bojují v jámách...“ řekla Saída nesměle a čekala, že ji opraví.

„V marnských přístavech to občas dělají,“ odpověděl Marten. „Partnis říká, že je to bláhovost. Když máte ochotné válečníky a dav lidí, co vám platí, postavíte je na pódium, ne do díry, kde na ně uvidí jenom první řada.“

Nona ležela na podlaze a sledovala tlačenicí pod sebou, zatímco na vzdáleném konci haly neviděně probíhaly souboje. Škvíra jí skýtala výhled jen na vrcholky hlav, ale vlnění a pohyb davu jí pomohl odhadnout reakce diváků. Jejich halas občas zněl jako řev jediného velkého zvířete, který jí otrásal hrudí a vibroval v jejím vlastním hlase, když zakřičela v odpověď.

Do ringu pod nimi konečně vstoupil zápasník. Nona cítila, jak si děti všude kolem ní snaží zajistit výhled. Někdo se

ji pokusil zvednout z jejího místa, ale Nona zachytila ruku, která ji drapla, a zaryla do ní nehty. Neznámý ji se zakvílením pustil a ona přitiskla oko zpátky ke šterbině.

„Raymel!“ Hlasy kolem ní odrážely výkřiky davu v zápasišti.

Muž v aréně byl rozložitý obr s hustými plavými vlasy, úplně nahý až na bederní roušku kolem boků, s kůží potřebnou lesklým olejem. Na břichu se mu jeden vedle druhého ostře rýsovaly svaly. Nona ho zahlédla už dřív, když ten den přecházel po zápasišti, a věděla, že je obrovský, dokonce vyšší než Maya, i když zdaleka ne tak těžkopádný.

Raymel se kradl vpřed, každý jeho pohyb vykazoval sebevědomí zabijáka. Prvotřídní Gerant. V příšeří podkroví Nona konečně pochopila cizí slova, k nimž se Partnis s Giljohnem při smlouvání uchylovali. Škála čistokrevnosti postupovala od kapky a míšence přes prvotřídní jedince až k plnokrevníkům. Kapka znamenala, že vykazujete čtvrtinu kmenové krve, prvotřídní exemplář tři čtvrtiny. Z těch v případě Gerantů obvykle vyrostli ti nejlepší bojovníci; plnokrevníci byli sice ještě o něco vzácnější a větší, ale také příliš pomalí – i když to možná v Kaltéze jen tvrdili, protože žádného neměli.

„Teď něco uvidíte!“ Po Nonině levici zazněl vzrušený dívčí hlas.

Marten jim vysvětlil, že kdokoliv zatouží získat měsíc určený pro vítěze, anebo dokonce vstoupit do Kaltézy, má možnost předvést své umění při otevřených zápasech a za poplatek ve výši koruny se postavit Partnisově skupině.

„Raymel je zabije,“ vydechla Saída, které bojovník zjevně učaroval.

„Nezabije.“ Marten musel křičet, aby ho přes lomoz z místnosti pod nimi bylo slyšet, ale do hlasu se mu stejně vkradlo pohrdání. „Platí mu za to, aby vyhrál. Připraví nám pořádné divadlo. Zabíjení podnikání neprospívá.“

„Někdy ale jo.“ Poblíž se ozval další hlas.

„Raymel si dělá, co se mu zlíbí.“ Dívka po Nonině levici. „Mohl by někoho zabít,“ pronesla, jako by po tom téměř toužila.

Do arény vstoupil vyzyvatel – mohutný tlustoch s holou hlavou a tak chlupatými zády, že mu stěží bylo vidět kůži. Jeho paže připomínaly flákoty masa; snad kovář, co den za dnem kuje horké železo. Nona mu neviděla do tváře.

„Copak Partnis Raymelovi nenařídil –“

„Raymelovi nikdo nic nenařizuje.“ Dívka Saídu přerušila. „Je to jediný šlechtic, co za posledních padesát let vstoupil do arény. Povídal to Regol. Šlechticům neříkáš, co mají dělat. Peníze pro něj nic neznamenají.“

Stejný uctívačský tón Nona zaslechla v kostele Naděje, kde její matka spolu s Mari Potočnou vzývaly nového boha a zpívaly chvalozpěvy, které je naučil kazatel Mickel.

Vtom zazněl zvon a Raymel s kovářem se pustili do křížku.

Nona viděla jen výřez zápasistiště od jednoho rohu k druhému. Když ukročili stranou, ztratili se jí z očí. Raymel se pohyboval s neuspěchanou přesností; zastavil kovářův postup údery do hlavy, potom poodstoupil, nechal ho, aby se vzpamatoval, a nalákal ho do cesty další ráně. Nevypadalo to jako souboj, leda by kovář soutěžil v tom, kolikrát dokáže svým obličejem zastavit obrovu pěst.

Vytí davu sílilo s každou novou srážkou, s každou sprškou krve a s každým odplivnutím. Raymel zasypal kováře tolika údery, že protivníka téměř udolal, ale ten nestihl zasadit jedinou ránu.

„Proč by někdo něco takového dělal?“ Saída vzhledla od své šterbiny a otřásla se. „Proč by s ním bojoval?“

„V tom měšci je hodně peněz,“ odvětil Marten. „Odměna se zvýší pokaždé, když to někdo zkusí a prohraje.“

Nona se dívala, jak Raymel rázuje sem a tam napříč ringem. Nic neřekla, ale věděla, že je za tím víc než jen peníze. Každá píď bojovníkova svalnatého těla doslova čišela výzvou. Burácení rozvášněného davu rozdmýchalo žár, ale zažehl ho Raymel. *Pojď a zkus se mi postavit.*

Než večer skončil, s obrem to zkusili ještě dva zápasníci, ale bojovnice ve vedlejším ringu, Gretcha, měla víc vyzyvatelů. Možná byla lepší herečka, dala svým protivníkům šanci a položila je na lopatky s větším uměním a menší brutalitou než Raymel. Ten svými nepřáteli otevřeně pohrdal a srážel je na zem ponížené a zbrocené krví.

Práce, kterou jim zadala Maya, nebyla dlouhá ani těžká a podílelo se na ní víc dětí, než bylo potřeba. Nona leštila, zametala a drhla nábytek a podlahy ve velké síni. V kuchyni loupala, nosila, umývala, krájela a přikládala. Na latrínách vylévala splašky, vytírala a dávala se. Údržba bojového náčiní, zápasišť a cvičných zbraní připadala výhradně učňům. Bojovníci si o své zbraně pečovali sami tak jako každý, kdo svěřoval svůj život ostré čepeli nebo bytelnému brnění.

Občas si někdo najal skupinu starších dětí ke sběru ovoce nebo kopání příkopů vně Kaltézy, ale většinu času bylo jejich jediným úkolem vyrůst a naplnit příslib, kvůli němuž za ně zaplatili, přesně jak říkal Regol. Maya jim potvrdila, že žádného z nich nepřeprodají ještě alespoň rok, pravděpodobně dva nebo tři.

„U holky se nadání občas projeví teprve s prvním krvácením. Ve třinácti jsem byla poloviční. Nemá cenu, aby vás Partnis v něčem cvičil, dokud nezjistí, co z vás bude. Výcvik stojí prachy a u většiny přijde vniveč. Z člověka, co v sobě nemá starou krev, dobrý zápasník nevyroste. A i když si bude jistě, že máte nadání, Partnis si rád počká – tvrdí, že je lepší

začít vás cvičit, až když dorostete do své velikosti a rychlosti, takže se nebude muset v jednom kuse přizpůsobovat.“

Dvakrát denně Maya vyvedla celé podkroví na dvůr, kde strávili hodinu. Nejdříve uklidili zápasnické činky zpátky do truhlic ve skladišti a potom běhali kolem dokola nehledě na déšť nebo vítr. Nona se na tyhle každodenní úniky z nudy temné uzavřené půdy a donekonečna se opakujících domácích prací těšila. Pracovala se Saídou a Tooramem, jehož Giljohn koupil jako posledního; společně zvedli menší činky, které zůstaly na nádvoří, a odnesli je do skladiště. S Tooramem byli Saídě popravdě řečeno spíš na obtíž. Denam kolem nich prošel, když vlekli svůj náklad do schodů – v každé ruce měl větší činku a jediné ryšavé vlasy, jež se mu lepily ke zpočínému čelu, prozradily, že mu výstup činí nějakou námahu.

Zastavili se, aby kolem nic mohl projít, načež je Saída pobídla: „Zvednout!“

Noně nevadilo, že kamarádce moc nepomáhá, ani že ji bolí ruce a záda a v očích ji štípe pot. Líbilo se jí, že je součástí nějakého podniku. Saída byla její přítelkyně, a ač Noninu pomoc možná nepotřebovala, vážila si jí.

Nona v jejich přátelství objevila něco, co postrádala víra vesničanů, matčina Naděje, ponaučení Nany Rovné i rodinné vazby, jejichž zpřetrhání byla svědkem. Šlo o něco, co považovala za posvátné a hodné oběti. Přátelství nenavazovala snadno – nevěděla, jak se to dělá, jen to, že k tomu občas dojde. Za celý svůj život měla jen jednoho přítele, na chvíličku, a přišla o něj. Rozhodla se, že podruhé už se to nestane.

„Pověz mi, jak jsi skončila v Harritonu s očima upřenýma na oprátku, dítě.“ Hlas abatyše Skly přerušil Nonino rozjímání. Zjistila, že kráčí po kamenité cestě, která roztíná široká pole zmítaná větrem, na nichž se pásli koně a ovce. Napravo

i nalevo viděla statky rozeseté sem tam po krajině, o kus dál sedělo venkovské sídlo s nízkým štítem, za kterým přímo pod plošinou začínal prudký sráz.

„Cože?“ Nona zavrtěla hlavou. Skoro si nepamatovala, že by odešly z města. Ohlédla se a spatřila ho asi míli nebo dvě za svými zády. Vzápětí si všimla, že po boku abatyše nyní kráčí dvě další jeptišky.

„Chystala ses mi povědět o tom, co se stalo s Raymelem Tacsisem,“ připomněla jí abatyše.

Nona znovu pohlédla na jeptišky. Obě byly vyšší než Skla, jedna velmi štíhlá, druhá kulatější. Jejich roucha se třepotala ve větru. Napůl si vzpomínala, že se k nim připojily u malé branky v městských hradbách. První byla zhruba stejně stará jako abatyše, s propadlým, sešlým obličejem, chladnými očima a úzkými rty. Ta druhá, mladší a zelenooká, obdařila Nonu, která si ji vyjeveně prohlížela, širokým úsměvem. Dívka odvrátila pohled.

Nona se zahleděla na obzor. Klášter mezitím zmizel za horským úbočím. „Saídě nařídili, aby vytřela podlahu v Raymelových pokojích. Slyšela jsem ji křičet.“ Neznělo to jako lidský křik. Byl to zvuk, jako když Šedý Jarry u nich ve vesnici zařezával prasata. Teprve když jeden z chlapců namačkaných u padacích dveří prohlásil „u Raymela“, Nonu v hrudi zastudil svíravý pocit a přinutil ji jednat.

„Slezla jsem ze žebříku. Rychle.“ Bylo to pomalejší, než kdyby z něj spadla, ale ne o moc. Vyběhla na chodbu. Saída nechala vědro s mopem ve dveřích, aby zůstaly otevřené – obrovský kus dubového dřeva s mosaznými panty.

„Všude na zemi byly střepy rozbitého nádobí. A on jí ubližoval.“ Saída při úklidu omylem něco srazila ze zdi – vždycky byla nemotorná. Raymel jí sevřel paži v obrovské pěsti, která pohltila celé její předloktí, a zvedl ji do vzduchu. Jen tam stál

a obracel ruku ze strany na stranu, zatímco Saída se kroutila a zmítala sebou, aby ulevila strašnému napětí, které jí drtilo loket a rameno. Celou dobu ječela bolestí.

„Řekla jsem mu, ať ji položí, ale neslyšel mě.“ Nona se rozběhla, aby kamarádku zespodu podepřela, ale Saída vážila dvakrát tolik, co ona. Vtom si jí Raymel všimnul, zasmál se a Saídou zatřásl tak, že Nona odlétla stranou. Když to udělal, něco v Saídině paži prasklo – ten zvuk byl dost hlasitý na to, aby ho zaslechla i přes dívčino zavřeštění.

„A tak jsem ho zastavila. Podřízla jsem mu krk.“

Mladší jeptiška kráčejí za ní si odfrkla. „Říkají, že měří skoro tři metry.“

„Šplhala jsem.“ Tak velký Raymel nebyl, ale vysoký nepochybně ano. Aniž by Saídu pustil, klekl si na koleno a Nonu počastoval výsměšným šklebem, jenž mu roztáhl pohlednou tvář.

Nona se vrhla vpřed. Raymel měl čas pocítit překvapení, které se mu mihlo v očích, ale zareagovat už nestihl. Vyskočila mu na koleno, aby získala potřebou výšku, a pak mu rukou sekla po hrdle.

„Čím jsi ho pořezala?“ zeptala se starší jeptiška za jejími zády.

„Já...“ Nona si vybavila Raymela se zlatými kadeřemi spadajícími přes hladké čelo, viděla jeho úsměv, jenž náhle přešel v něco jiného, šarlatovou krev valící se z řezných ran, které vetkla hluboko do tuhého masa na jeho krku. „Cestou jsem mu sebrala dýku, co měl za pasem.“

„To mi nepřijde moc pravděpodobné,“ prohlásila mladší jeptiška.

Abatyše Skla promluvila dřív, než mohla Nona odseknout. „A přesto, sestro Jablko, když se na ni podíváš zblízka, uvidíš, že roucho té dívky bývalo kdysi bílé, spíš než hnědé – ta

hnědá, pokud strážní v Harritonu mluvili pravdu, je směsicí zaschlé krve a vězeňské špíny. Navíc ji měli i s její přítelkyní pověsit za vraždu Raymela Tacsise.“

„Tak proč není mrtvý?“ zeptala se Nona. Přála si, aby Raymel zemřel.

„Protože jeho otec je velmi bohatý, Nono.“ Abatyše je svedla z cesty na užší pěšinu mířící vzhůru po vysokém srázu. „A když říkám bohatý, myslím tím, že má tolik peněz, že by si mohl každou noc na přespání koupit nové panství, a to ode dneška až do své smrti, i kdyby se měl dožít sta let.“

„Na penězích nezáleží, když krvácíte.“ Nona se zamračila. Boháč nebo chudáš, uvnitř byli všichni stejní.

„Thuran Tacsis je tak bohatý, že vlastní i členy Akademie.“ Abatyše si vykasala roucho, aby se jí ve svahu lépe stoupalo. „Už teď mi chybí moje berla. Na starou paní bez hole, o niž by se mohla opřít, je vážně smutný pohled.“

Nona, která abatyšiným slovům nerozuměla, nic neřekla.

„Akademici... kouzelníci, Nono! Mágové. Černokněžníci. Čarodějky a čarodějové. Děti s maržalskou krví. Jejich výchovu a vzdělání platí císař, a tak jsou připoutáni k Oblouku a povinováni mu sloužit, ale až do chvíle, než si vyžádá jejich služby, si smějí vydělávat na živobytí vně paláce.“

„Oni dokážou vzkřísit mrtvé?“ Náhle si vzpomněla na svého otce; vybavovala si jen jeho husté černé vlasy a silné paže, které jí dávaly pocit bezpečí.

„Ne, ale dovedou zabránit tomu, aby člověk zemřel. Existuje hranice, kterou po cestě za Předkem překročíme. Někteří z nás k ní dokážou dojít a umírajícího tam zadržet, než se jeho tělo uzdraví z ran, které by ho jinak zahubily.“

„Takže boháči nikdy nezemřou?“ Noně to přišlo zvláštní, vyplatit smrt zlatými dukáty.

Abatyše zavrtěla hlavou. „Žádný čaroděj se u hranice ne-

zdrží dlouho.“ Jak se svah stával příkřejším, krátil se jí dech. „Thuran povolal dvanáct černokněžníků, kteří se střídají a brání jeho synovi v tom, aby ji překročil. Je také mnoho zhoubných zranění, která tělo nedokáže napravit bez ohledu na uplynulý čas. Ale ztracená krev a řezné rány... ty zdravé tělo nahradí a zhojí. Skutečné riziko nastane, když člověka dovedou zpátky k jeho tělu – existují... bytosti..., které ho zkusí následovat a usídlit se v jeho mysli. Čím déle jedinec na hranici stráví, tím těžší je tyhle černé pasažéry odrazit.“

Nona si představila Raymela Tacsise, jak leží v síních svého otce obklopený zpocenými Akademiky, kteří se ho vši silou snaží udržet při životě. Saída byla mrtvá; Nona viděla její nohy trčet zpod plachty na hromadě těl na věžeňském dvoře – nohavice jí stále pokrývala Raymelova krev. Ani trochu ho nelitovala.

„Doufám, že se vrátí zpátky plný ďáblů, a ti mu snědí srdce.“

4

„Teď by si to děvče mohlo jít po svých, abatyše.“

Stály v místě, kde křivolaká pěšina začínala prudce stoupat vzhůru k strmým útesům náhorní plošiny, klikatila se napříč svahem v nekonečných serpentínách. „Mokřadov je pět mil tímhle směrem. Pro mladé děvče se tam jistě najde užitek; mohla by pracovat na poli.“

Sestra Jablka se postavila sestře Lůji po bok. „Velekněz na sebe nenechá dlouho čekat. Tacsisové se ani nebudou muset ptát.“

„Zvolte si, s kým a kde budete bojovat, abatyše,“ řekla sestra Lůje. „Jákov by milerád znovu získal kontrolu nad klášterem, a tohle je dokonalá záminka.“

„Navíc jste ji právě unesla z vězení...“ Jablka se zamračila a mrkla k dalekému městu.

„Paní Čepele mi říká, abych nebojovala.“ Abatyše se usmála a zahájila výstup. „Jablka zase abych nekradla...“ Nona vyrazila za ní. „Jste jeptišky. Prokažte trochu víry.“

K obzoru lnul poslední zbyteček slunce a abatyše Skla je vedla směrem k prazvláštnímu lesu kamenných pilířů, jejichž stíny se táhly daleko přes skalnaté podloží až k příchozím poutníkům. Nona šla za abatyší obklopená dvěma jeptiškami; žádná

se při výstupu, který Sklu tolik zmohl, ani nezdýchala. Starší z nich, sestra Lůje, by zjevně dokázala šplhat celý den. Mladší sestra Jablka měla alespoň tu slušnost, že jí zčervenaly tváře. Nonu, již zocelilo nekonečné pobíhání po nádvoří Kaltézy, při výstupu rozbolely nohy, zpoceně oblečení se jí lepilo na záda, ale nestěžovala si.

Plošina, ve skutečnosti jediný kus tvrdé skály, se zužovala do úzké soutěsky, která vzápětí přecházela v široký ostroh. Nekonečné pilíře stály rozestě napříč úžinou od útesu k útesu. Abatyše, která postupovala zdánlivě nahodile, je vedla skrz kamenný hvozď. Všude kolem nich se zdvíhaly sloupy vyšší než vzrostlé stromy a strměly k temnicí obloze. Na místě panovalo zvláštní ticho, vítr nenašel nic, čemu by zapěl svou píseň, a tak se spokojil s tím, že vířil prach a špínu a proháněl je mezi čnicími kusy rytého kamene. Noně se tu líbilo.

Pilíře ohrazovaly klášter Sladké Milosti z jedné strany, zatímco na druhé čněly dva útesy svažující se směrem k prudkému srázu. Černá silueta hlavní kupole čněla proti nachové obloze a po každé straně se rýsovaly desítky menších staveb. Nona následovala jeptišky ke klenutému klášternímu vchodu; s postupujícím večerem na sobě cítila tíhu uplynulého dne, zahalila ji únava a otupila jí smysly, její hněv i zármutek jí náhle připadaly vzdálené – byla ochotná je odložit stranou výměnou za noc plnou snů.

„Tam žijete?“ Když přišly o něco blíž, Nona si uvědomila, jak velký dóm ve skutečnosti je. Snadno by pojal několik Kaltéz navršených jednu na druhé.

„To je dóm Předka, Nono. Žije v něm Předek, nikdo další.“

„On je tak velký?“ zeptala se Nona. Sestra Jablka za ní v sobě stěží zdusila zasmání.

„Předek obývá každý prostor vystavěný na jeho počest. Ve Veritě je přítomen v desítkách tisíc domácích chrámů, z nichž

některé jsou tak malé, že by stěží pojaly dokonce i tebe, jiné větší než valná část domů. Tady na skále církev Předkovi věnovala velkolepější domov – je to dar císaře Persa, třetího svého jména.“

Nona šla mlčky dál. Napadlo ji, že Předek musí být pěkný chamtivec, když si pro sebe zabírá všechno to místo, zatímco děti v Kaltéze se tísní v každém volném rohu a skulině, ale držela jazyk za zuby.

„Tohle je můj dům.“ Skla mávla rukou k hranaté kamenné budově čnící z prohlubujících se stínů. „Alespoň na dobu, co tu budu abatyší. Je to i Malkinův domov.“ Na schodech, stočená do klubíčka, ležela velká šedá kočka. Abatyše se ohlédla na Nonu a dvě jeptišky. „Sestra Jablka ti najde nějaké místo na spaní a ráno tě představíme tvé třídě. Potom –“

„Třídě?“ Nona zamrkala. Nana Rovná ve vesnici vyučovala třídu každý sedmý den – starší děti učila počítat a tak podobně. Nona se snažila odposlouchávat, ale větší děti ji vždycky odehnaly, jako by jejich hloupá čísla byla pro její uši příliš důležitým tajemstvím.

„Jsi tu, aby ses přidala k našemu klášteru, Nono.“ Abatyšinu tvář halil stín, ale možná se usmívala. „Když budeš chtít. A to znamená žít tady a naučit se všem věcem, které sestra potřebuje. Vyučování probíhá každý den kromě sedmého.“ S těmi slovy se otočila a odkráčela pryč.

„Pojď, Nono.“ Sestra Jablka k ní natáhla ruku. Nona se na ni dívala, nebyla si jistá, zda od ní žena něco chce. Jeptiška po chvíli spustila ruku podél těla a pokračovala v chůzi okolo dómu. Sestra Lúje je následovala a tmavé roucho se jí třepotalo kolem nohou.

Plošinu za jejich zády bičovanou skučícím větrem mezitím pohltila temnota. Nona se ohlédla zpátky po pěšině, kterou jí jeptišky provedly – kamenné pilíře zmizely ve tmě. Strmý

výstup ji předtím zahřál, ale ledové prsty nepolevujícího koridorského vichru jí vnikly pod kaltéžskou řízu a připravily ji o poslední zbytky tepla. Vítr byl prodchnutý solí, přestože moře odsud bylo vzdálené mnoho mil. Nona se otřásla a s rukama obtočenýma kolem těla vyrazila za jeptiškami.

Při zadní straně domu se jako ocas schouleného plcha prostírala dlouhá, nízká budova. Sestra Jablka se zastavila u bytelných dveří pod špičatou střechou pokrytou šindeli. Na skobě se tu houpala lucerna, která jeptišce poskytla dost světla, aby zasunula železný klíč, jež měla schovaný v rouchu, do klíčové dírky v zámku dveří.

Sestra Jablka sňala svítilnu a upravila její záklopku. „Tady jsou cely jeptišek.“ Mluvila tlumeným hlasem.

„Cely!“ Nona o krok ucouvla.

„Ne jako ve vězení.“ Sestra Jablka se na ni usmála, ale vzápětí se zamračila. „No, popravdě řečeno, vypadají podobně, ale je v nich čisto a na dveřích nejsou žádné zámky.“ Překročila práh. „Dnes tu budeš spát. Jestli se budeš pilně učit a povedeš si dobře, možná se sem jednu noc asi tak za deset let znovu podíváš.“

Dveře se otvíraly do dlouhé chodby. Proud světla z lucerny odhalil průchod táhnoucí se do dálky k černým dveřím vedoucím do nitra domu. Napravo i nalevo byly každých pár kroků dvoukřídlé dveře, které ukrývaly cely jeptišek. Sestra Jablka vyrazila vpřed, tichá jako myška. Když minuly třetí dveře, sestra Lúje beze slova zatočila a vešla do temnoty cely nalevo. Noninu pozornost upoutaly černé dveře na konci chodby. Bylo na nich něco zvláštního.

Když minuly osmnáctero dveří a dorazily asi do půlky chodby, sestra Jablka se zastavila a otevřela dveře po pravé straně. Naklonila se dovnitř a z přihrádky u dveří sebrala svíčku, kterou pak s pomocí lucerny zapálila. „Tady budeš spát.“

Na pryčně najdeš deku a povlečení. Ráno pro tebe přijdu.“ Podala Noně svíčku. „Ne abys nás zapálila.“

Nona se dívala, jak sestra Jablka kráčí zpátky k hlavním dveřím. Světlo s jejím odchodem pomalu sláblo. Nakonec zašla do jedné z cel poblíž té, v níž předtím zmizela sestra Lůje, a nechala Nonu samotnou v tůňce malého, mihotavého světla. Neobyčejně hluboké a pronikavé ticho, jež prchlo spolu se stíny, se nyní vrátilo. Jeho naprostá všudypřítomnost Nonu zarazila. Žádný zvuk. Žádné kvílení větru. Žádné praskání trámů ani šustění listů. Kolem nešramotily krysy, v dálce si nestěžovaly sovy. Vůbec nic.

Černé, leštěné dveře na vzdáleném konci chodby znovu přitáhly její pozornost, i když je nyní halila temnota. Vzpomínka na ně byla jako tlak prstu mezi očima. Nohy ji k nim chtěly donést, ruce toužily po tom, dotknout se hladkého dřeva a zblízka pocítit onu nekonečnou dřímající... plnost, která ležela za nimi.

V cele opodál někdo zakašlal ze spaní, a tak přerušil ticho i zvláštnost toho okamžiku. Nona ze sebe setřásla strnulost i nutkavý pocit. Zvedla ruku, aby zastínila plamínek svíčky, a vkročila do malé cimry, k níž ji dovedla sestra Jablka.

I její cela v Harritonu měla okno – možná bylo vysoko a rámovaly ho mříže, ale přinejmenším odsouzencům nabízelo výhled na oblohu. V nové cele byla jen štěrbina dost velká na to, aby jí protáhla paži, a přehrazovala ji okenice z borovicového dřeva. Nona se otočila kolem dokola. Pryčna na spaní, polštář, židle, stolek. Nočník. A nakonec to nejdivnější: dlouhý kus kovu, který ubíhal podél vnější stěny těsně u země. Byl kulatý jako větev a o vlasek tlustší než obvod její sevřené dlaně.

Nona začichala. Ucítla prach a zatuchlý vzduch neužívané místnosti. Došla k pryčně. Horko stoupající z kusu kovu ji

pálilo do tváří a roztápělo celou celu. Nedůvěřivě odtáhla lůžko od horkého kovu. Potom odložila svíčku, přikryla se dekou a položila hlavu na polštář. Naposledy se rozhlédla po pokoji a sfoukla plamínek. V hlavě se jí honila jedna myšlenka za druhou, a tak zírala do tmy, připravená na to, že celou noc nezamhouří oka.

O chvíli později ji probral halas železného zvonu. Dveře se otevřely a narazily do zdi. Nona se na pryčně nadzvedla a zamrkala ke vchodu: tma mezitím přešla v šedavé světlo. Uniklo jí zasténání; bolelo ji celé tělo, i když jí přišlo, že si při včerejším výstupu do prudkého srázu namohla jenom nohy.

„Vstávat! Vstávat! Žádné lenochy tu netrpíme! Vstávat!“ Objevila se malá kulatá žena s hlasem, který zněl, jako by ho násilím cpali přes úzkou šterbinu. Vrázovala do cely, natáhla se přes Nonu a otevřela okenici. „Pusť sem trochu světla! Tady se žádný hřích neschová!“

Nona zvedla prsty, aby se chránila před ostrým denním světlem. Zamžourala na mračnou tvář s kůží napjatou přes výrazné lící kosti a do širokých vodnatých očí plných výčitek. Ženina hlava měla v šeru strašlivý tvar; seděla na ní trčící bílá pokrývka, která připomínala trychtýř a byla úplně jiná než ty, co na sobě měly jeptišky včera večer.

„Vstávat, děvče! Vstávat!“

„Aha, vidím, že už jsi potkala sestru Kolesu.“ Dovnitř vstoupila sestra Jablka s dlouhým rouchem v náručí. Vnější látka byla z šedé plstě, vnitřní z bílého plátna.

„Spala po odbití zvonu!“ Stará žena zvedla ruce, jako by si nebyla jistá, zda Nonu udeřit, anebo jimi naznačit velikost dívčina provinění.

„Je nová, Koleso, dokonce ještě není ani novicka.“ Sestra Jablka se usmála a významně pohlédla ke dveřím.

„Nevěřící bosorka, tak je to!“

Sestra Jablka s nepolevujícím úsměvem pokynula rozervěnými prsty ke dveřím. „Je od tebe chvályhodné, že sis všimla, že má cela novou nájemnici.“

Starší jeptiška se zamračila, přejela si rukou čelo a zastrčila si zbloudilý pramen bezbarvých vlasů zpátky pod čepec. „Vím o všem, co se tu šustne, sestro.“ Změřila si Jablku přimhouřenýma očima, potom hlasitě kýchl a vyrážovala na chodbu. „To dítě páchne,“ štěkla přes rameno. „Potřebuje vykoupat.“

„Přinesla jsem ti nějaké oblečení.“ Sestra Jablka zvedla roucho, které držela v ruce. „Ale zapomněla jsem, jak jsi špinavá. Sestra Kolesa má pravdu...“ Sepjala ruce na břiše. „Pojď se mnou.“

Nona vyšla z cely a společně se sestrou Jablkou se proplétala mezi jeptíškami, které vycházely ze svých cel nebo si tlumenými hlasy šeptaly na chodbě. Dvě nadzvedly obočí, když se přiblížila, ale nikdo ji neoslovil. V jednu chvíli jakási kostnatá jeptiška položila sestře Jablce ruku na rameno a zastavila ji. Tyčila se nad ostatními; byla nepřirozeně vysoká a vychrtlá, jako by ji násilím natáhli do výšky, která jí nenáležela, a tím ji odsoudili k nebezpečné hubenosti.

„Paní Čepele hlásí, že za pilíři čekají ozbrojení muži. Před svítáním dorazil posel.“

„Děkuji ti, Křemeno.“ Sestra Jablka pokývla.

Sestra Křemena naklonila hlavu; její tvář byla tak tmavá, že Nona v šeru viděla jen její černé, třpytivé oči, které si ji bedlivě prohlížely. Jeptiška pustila Jablčino rameno a nechala ji jít.

Sestra Jablka Nonu vyvedla do jasného rána. V jitřním světle Nona viděla, že klášter sestává z tolika budov, že by ho v Šedi považovali za vesnici. Měla dojem, že má víc kamených budov než Dranov, přestože město jen letmo zahlédla z Giljohnovy klece v den, kdy ji odvezl z domova.

„Sestra Křemena říkala, že sem jdou muži. Přišli si pro

mě?“ zeptala se Nona. Přemýšlela, jak jí pomůže hrstka jep-
tišek, pokud pro ni Thurán Taxis poslal své válečníky. Měla
se ztratit ve městě, když k tomu měla příležitost.

„Možná.“ Sestra Jablka se ohlédla na velkolepý Předkův
dóm a zamračila se. „Možná ne. Každopádně by bylo lepší,
kdyby ses bez meškání přidala k našemu řádu – a to nemůžeš
udělat špinavá, no ne?“ Zrychlila.

„Skriptorium, refektář, pekárna, kuchyně.“ Míjely jednu
stavbu za druhou a sestra Jablka ze sebe chrlila názvy. Větši-
na Noně nic neříkala, ale pekárnu znala, a když k ní cestou
kolem zavanula vůně čerstvého chleba, cítila, jak se jí v ústech
sbíhají sliny. „Nezbytí.“ Jeptiška ukázala k malé stavbě s plo-
chou střechou, která se krčila na samém okraji útesu nějakých
sto kroků od nich.

„Nezbytí?“ zeptala se Nona.

„Tam jdeš, když není zbylí.“ Sestra Jablka zavrtěla hlavou
a usmála se. „Nos ti prozradí, že jsi na správném místě.“

Prošly kolem dlouhé řady budov s malými hranatými okny,
které na návětrné straně chránily okenice. „Skladiště a dor-
mitáře.“

Nona zjistila, že si ji prohlízejí – z oken zíraly desítky očí
a bedlivě si ji měřily. Několik dívek zakřičelo, možná volaly
jedna na druhou. Nona zachytila útržky hovoru, jež k ní
donesl vítr.

„... Vyvolená... nikdy!“

„... to nemůže být ona...“

„... venkovanka...“

„... ona není tou...“

„Vyvolená?“

Hlasy je následovaly, slova se pomalu rozpíjela v dálce, ale
jejich ozvěna dál visela ve vzduchu. Nona ji dobře znala; byla
ostrá a nevlídná.

„Lázně.“ Sestra Jablka ukázala k nízké budově vystavěné z prostého černého kamene; z řady úzkých oken stoupala pára rozháněná nepolevujícím větrem. Vichr z Koridoru se proháněl po náhorní plošině a Nona cestou od ložnic k lázním zjistila, že je mu vydána na milost. Celý život strávila tím, že se ho snažila ignorovat – jen další ostrá hrana drsného života – ale jediná noc v teple ji změkčila a způsobila, že se teď třásla zimou.

Konečně stanuly ve skrytu lázeňských zdí. Jeptiška odešla těžké dveře a zavedla Nonu dovnitř. Okamžitě ji zahalil horký, vlhký vzduch; pro hustou páru sotva viděla na krok. Síň lemovaly dřevěné lavice a vysoký obloukový vchod vedl do jakéhosi hranatého jezírka, z jehož hladiny spatřovala jen záblesky.

Pod lavicemi se do všech stran rozbíhalo množství kovových tyčí. „Jedna taková byla u mě v pokoji!“ Nona ukázala před sebe.

„Potrubí, dítě. Je duté – teče jím nerostný olej. Velmi horký.“ Sestra Jablka kývla k oblouku. „Pojď, smyjeme z tebe tu vězeňskou špínu.“

Nona nejistě pohlédla k jezírku. Přemýšlela, jak je asi hluboké a horké. Potůčky v okolí vesnice vám stěží sahaly nad kolena a byly tak ledové, že jste brzy ztratili cit v nohou.

„Nemůžeš se koupat oblečená.“ V hlase sestry Jablky se mísilo pobavení s netrpělivostí.

Nona se otočila, vzdorovitě na ni pohlédla a zamračeně našpulila rty. Jablka tam stála se založenýma rukama. Následovala jedna tichá vteřina za druhou, než si Nona konečně začala pomalu stahovat kaltézský háv ztvrdlý zaschlou krví Raymela Tacsise. Počínala si neohrabaně a dávala si na čas: u nich ve vesnici dokonce i nejmenší z nejmenších zřídka kdy běhali venku nazí; na to byli moc blízko ledu. Jen kolem

ohňů zapalovaných v době sklizně anebo při zoufale krátkém vrcholném měsíci pocítila stejné teplo jako nyní v klášterních lázních.

„Pospěš si. Pochybuju, že pod tím hadrem skrýváš něco neobvyklého,“ řekla sestra Jablka a sundala si zástěru, aby si ulevila od horka. Měla dlouhé rudé vlasy, které se jí ve vlhku divoce vlnily.

Nona si sundala halenu a stydlivě si obtočila ruce kolem těla. Až na páru, která ji obklopovala, byla úplně nahá. Rychle se vrhla k jezírku.

„Počkej!“ Sestra Jablka zvedla ruku. „Takhle dovnitř nemůžeš. Zašpiníš vodu.“ Natáhla se a z jedné z mnoha skob lemujících stěny nad lavicemi sňala vědro. „Postav se támhle.“ Ukázala k výklenku mezi dvěma lavicemi po levé straně.

Nona poslechla. Celé její tělo bylo jako v křeči. Výklenek se zdál dost velký pro dva nebo tři lidi. V dlážděné podlaze zely otvory široké jako prsty, hladké kachle pod nohama byly zvláštní na dotek.

„Co –“ přívál horké vody uťal zbytek její otázky. Nona si protřela oči právě včas, aby zahlédla jeptiščiny rozmlžené křivky, zatímco se skláněla u kraje jezírka a znovu naplňovala vědro.

„Na podlaze je kartáč. Použij ho.“ Další horká vlna zalila Noně hrudník.

Nona, z níž kapala voda, se sehnula pro kartáč. Ještě nikdy necítila něco tak úžasného jako kbelík horké vody. Ani čerstvý chleba s máslem se tomu neblížil. Dokonce ani vejce nebo slanina, které cítila z kuchyně v Kaltéze. Drsné štětiny kartáče nevypadaly dvakrát lákavě, ale pokud to byla cena za jezero plné horké vody, byla připravená se vydrhnout. O dvě vědra později ji sestra Jablka prohlásila za dostatečně čistou a pustila ji do bazénku. Nona doběhla k okraji a spustila se

dovnitř; prsty u nohy nesměle tápala po dnu. „Jak je to hluboké?“ Stoupající pára ji oslepila, cítila lahodné horko.

„Tenhle konec je mělký. Tobě bude voda sahat asi tak... k ramenům?“

Když Noniny prsty konečně našly hladké dno, voda jí dosahovala až ke krku. Uvolnila křečovitě sevření a pustila se okraje jezírka. Postavila se, ruce se jí vznášely nad tělem. Přišlo jí, že doposud nezakusila skutečné teplo.

Čas jako by se na nekonečný počet okamžiků zastavil. Nona se vznášela ve slepém horku vodní lázně. Probralo ji až ostré tlesknutí.

„Honem ven. Jsi čistá... no, čistší.“ Sestra Jablka stála při kraji vody. Také se podvolila horku a vnější část svého roucha pověsila na zeď. Znovu zatleskala. „Ven! Obě máme spoustu věcí na práci.“ Pověsila svůj hábit na skobu a ukázala k rohu bazénku. „Támhle jsou schody.“

Nona se dobrodila ke schůdkům; na to, aby se vytáhla na okraj, byla příliš malátná. Když vystoupala nahoru, jeptiška jí podala velký čtverec hutné látky. Nezdálo se, že by měl otvory na paže nebo šňůrky na utažení. „Jak se mám...“

Sestra Jablka si odfrkla. „To je ručník.“ Vrazila ho Noně do rukou. „Utři se s ním.“

Nona si ručník omotala kolem těla – byl tlustý a neuvěřitelně příjemný. Kdyby měl rukávy, klidně by ho nosila místo oblečení.

„Osuš si i vlasy.“

Když si Nona vytřela vodu z vlasů, polekaně zjistila, že sestře Jablce mezitím zjevně narostla druhá hlava – tahle byla malá s potutelným výrazem ve tváři, měla krátké černé vlasy a bradou spočívala jeptišce na rameni, tvář přitisknutou k té její.

„Co je to?“ zeptala se nová hlava.

„Nona,“ odpověděla sestra Jablka.

„Co je to Nona?“

„Zápasnice z Kaltézy.“

Hlava se zamračila. Objevily se dvě štíhlé paže a chytily sestru Jablku za paže. „Na to je dost malá a hubená. Někdo by ji měl nakrmit. Vypadá spíš jako holka ze statku.“ Druhá jeptiška odstoupila od Jablky. „Jsi holka ze statku, Nono?“

Nona s ručníkem křečovitě přitisknutým k tělu se přistihla, že si kouše ret, a tak nedokáže odpovědět, že její matka pletla koše. Zavrtěla hlavou.

„Na holkách ze statku mi moc nesejde.“ Nová jeptiška popotáhla nosem, nicméně se usmívala a její poznámka nebyla jedovatá.

„Tohle je sestra Rendlička,“ vysvětlila sestra Jablka a druhou ženu odehnala. „A,“ zvýšila hlas, zatímco Rendlička zmizela v horké páře, „venkovské dívky zbožňuje.“ Vrátila se k dřevěným lavicím. „Tak pojď. Oblékni se.“

Nona šla za ní a natáhla se po svém rouchu. Sestra Jablka ji s nespokojeným mlasknutím plácla přes ruku. „Nejdřív spodní prádlo.“ Zvedla nepřehlednou hromadu bílého plátana. Zamračená Nona si ho od ní vzala. Sestra Jablka ji chvíli pozorovala a pak zavrtěla hlavou. „Holky ze statku...“

O několik minut a celou horu rad později Nona konečně vystoupila z lázní v plném úboru novicky kláštera Svaté Milosti zasvěceného Předkovi. Do holé tváře ji udeřil ledový vítr, ale zbytek těla byl překvapivě dobře chráněný. Měla na sobě roucho s dvojitými rukávy spjaté vlněným opaskem, pod nímž šustily dvě spodničky, a na nohou kožené střevíce pevně stažené tkaničkami. Byl to zvláštní pocit, protože na boty nebyla zvyklá. Jediný rozdíl mezi jejím oděním a šaty sestry Jablky, která se mezitím znovu oblékla, spočíval v tom, že starší jeptiška měla čepec.

„Novicky budou na snídani v refektáři.“ Sestra Jablka prudce otočila hlavu a mávla na někoho na vzdáleném konci nádvoří.
„Suleri!“

Postava se zastavila, obrátila se a pospíšila si k nim. Vysoká dívka s dlouhými, tmavými vlasy. „Ano, sestro?“

„Tohle je Nona: dnes má nastoupit k vyučování s červenou třídou. Doved' ji k jejich stolu.“ Sestra Jablka náhle působila mnohem přísněji, jako by si s ní nebylo radno zahrávat.

„Ano, sestro!“ Starší, zhruba patnáctiletá dívka pohlédla na Nonu. „Pojd' za mnou.“ Potom vyrazila vpřed ostrým tempem, takže Nona musela běžet, aby jí stačila.

Přešly nádvoří a zahnuly za roh do úzkého průchodu; na jedné straně byla pekárna, na druhé kuchyně. Suleri se zastavila, otočila se k Noně, a tak jí zahradila cestu.

„Nejsi to ty!“ Vypadala rozhněvaně a zároveň nejistě. „Vývolená nemůže být hubená malá Hunska!“

5

Když je hlad odjakživa vaším důvěrným společníkem, vůně jídla je téměř hmatatelná; útok, svádění, háček, jenž se vám zaryje hluboko do masa a přitáhne si vás k sobě. Nona zapomněla na Sulerin hněv. Na divy kláštera už ani nepomyslela. Příval tepla, když prošla těžkými dveřmi, vysoký hlahol mnoha hlasů, které takřka přecházely v křik... na ničem z toho nezáleželo. Zadrželo ji aroma čerstvého chleba, neodolatelná vůně syčící slaniny, míchaná vejce na másle poprášená černým pepřem.

„Tudy!“ Sulerin hlas byl příkrý, jak už to bývá, když musí člověk něco zopakovat.

Provedla Nonu hloučkem starších novicек, které se u vchodu oddávaly živému hovoru. Nona byla tak malá, že mnohým z nich stěží dosahovala k pasu.

Napříč síní byly rozestavěné čtyři dlouhé stoly obklopené židlemi s vysokými opěradly s velkými mísami uprostřed. U každého stolu seděl alespoň tucet dívek, až na ten nejbližší, za nímž byly jen dvě novicky – Noně připadaly jako dospělé ženy.

„To je ona?“ zeptal se někdo za ní.

Hovor u vchodu pomalu odumřel, a když se Nona ohlédla, zjistila, že ji novicky bedlivě sledují.

„Červená třída je vzadu, šedá hned vedle, okultní...“ Suleri udeřila do stolu přímo před nimi. „A svatá!“ Popohnala Nonu mávnutím paže. „Běž!“

Nona postupovala místností a cítila, jak ji dívky u dveří propalují očima; ruce svěšené podél těla měla křečovitě sevřené v pěst. Navzdory okolnímu davu si ještě nikdy nepřišla tak osamocená. Kousala si spodní ret, až jí z něj vytryskla krev. Povolila zaťatou čelist a semkla rty do tenké, vzpurné linky.

Rozhovor u jednotlivých stolů utichal, když procházela kolem, a než došla ke čtvrtému, dívky si natáčely židle, aby na ni viděly.

Zastavila se u posledního stolu. Zdejší novicky byly ještě děti, i když žádná nevypadala tak malá či mladá jako ona. Hlad, jenž jí prve sevřel žaludek železnou pěstí, se pod tíhou padesáti pohledů znenadání rozplynul. Nona hledala volnou židli, ale všechny byly obsazené.

„Není to ona.“ Sulerin hlas šlehl místností jako bič. „Tohle je ta špinavá venkovanka, kterou jsme viděly předtím. Jen se na ni podívejte!“ Aniž by dbala vlastního rozkazu, obrátila pozornost ke svému talíři a naložila si na něj chleba se slaninou.

Nonin zrádný žaludek na nic nečekal a zakručel hlasitěji, než by kdy pokládala za možné. Z následujícího smíchu jí zahořely tváře. Stála tam, zmítal jí hněv, oči upírala na podlahu a snažila se ji přimět, aby pukla a shořela. Místo podlahy však zanikl smích.

Dveřmi prošli vysocí muži v kožešinách z rudého medvěda, které skrývaly brnění z bronzových šupin. Novicky se před nimi rozestupovaly. Válečníci se nesli povýšeně, jako by hodlali ušlapat každého, kdo by byl moc pomalý, než aby jim uhnul z cesty. Každý měl přilbici opatřenou kroužkovým nápletem a hledím, které napodobovalo příkrou tvář beze stopy slitování.

Tacsisovi vojáci! Přišli s oprátkou, aby napravili chybu, jíž se dopustili v Harritonu, anebo spíš vykonali vlastní, ukrutnější spravedlnost. Nona sebrala nůž z talíře nejbližší dívky a podržela si ho před sebou ve výšce očí; zároveň pohlédla ke služebním dveřím v zadní stěně refektáře.

Muži si jí nevšimli. Prošli hlavním vchodem, rozestavili se po obou stranách místnosti a zvedli si hledí, čímž odhalili tváře, jež nebyly o nic vlídnější než rytiny na kovových maskách. Otevřenými dveřmi za nimi vstoupila abatyše; v jedné ruce svírala berlu se zlatým zákrutem čnicím vysoko nad její hlavou, druhá spočívala na rameni plavovlasé dívky, možná o rok starší než Nona.

„Novicky, tohle je Arabella Jotsisová. Přidá se k našemu řádu.“

„Jak bylo předpovězeno!“ Sestra Kolesa vystoupila zpoza abatyše, sestra Lůje se postavila z druhé strany. „Jak bylo předpovězeno!“ Rychle se rozhlédla kolem sebe a vodnatýma očima vyzývala každého, kdo by se s ní odvažoval nesouhlasit.

Abatyše Skla se zamračila. „Víme jistě, že je to Arabella z rodu Jotsisů. Všechno ostatní lze vykládat mnoha způsoby.“ Koncem hole udeřila o podlahu, a tak uřála vzrušené mumlání novicек. „Stejně tak si můžeme být jisté, že Arabella bude pilně studovat a že s ní bude nakládáno stejně jako s kteroukoliv jinou novickou.“

Sestra Kolesa měla zjevně něco na srdci, ale stačilo, aby na ni abatyše pohlédla, a zavřela ústa a zmlkla.

„Mimo to, novicka Nona jistě ví, že je nezdvořilé mířit na hosty nožem,“ dodala Skla a naklonila hlavu Noniným směrem.

Nona položila nožík zpátky na stůl, zatímco dívky kolem ní se rozesmály.

„Pánové.“ Abatyše pohlédla na muže po své pravici. „Vašich

služeb již není třeba. Za Arabellu je nyní zodpovědný klášter a její bezpečnost je v mých rukách.“

Čtveřice vojáků pokývla, udělala čelem vzad a odešla, aniž by s abatyší nebo děvčetem, které sem doprovodila, ztratila jediné slovo.

Sama Arabella jako by si jejich odchodu ani nevšimla. Pohlédla na Nonu, jako by byla nějaký vzácný tvor, který se liší od nudných, špinavých lidských bytostí, co se hemží po světě. Její vlasy se ve světle, které sem dopadalo otevřenými dveřmi, zdály zlaté. Měla krásné cestovní oblečení z česaného semiše a kůže lemované kožešinou, s nádhernou rudou pláštěnkou, která jí halila ramena a byla upevněná zlatým řetězem. Někteří lidi lze popsat pomocí jejich nedostatků, ale jediný určující rys Arabelly Jotsisové představovala dokonalá neposkvrněnost. Takhle možná vypadal božský Předeek, ale ne lidé.

„Tvůj stůl je úplně vzadu, Arabello. Děvčata z Červené třídy tě jistě přijmou mezi sebe. I Nonu.“ Abatyše kývla ke vzdálenému konci refektáře a spustila ruku z dívčina ramena.

„Pamatujte na vychování!“ dodala sestra Lúje a přelétla jídelnu tvrdým pohledem. V příštím okamžiku abatyše Skla vyvedla jeptišky z refektáře.

Arabella Jotsisová si chvíli prohlížela nové spolužačky s důstojně sebevědomým výrazem a pak vyrazila vpřed, nejen jako by tu žila odjakživa, ale jako by jí celý klášter patřil a ona velela všem v jeho zdech. Když se přiblížila ke svému stolu, starší děvče od třetí tabule si k ní pospíšilo se židlí.

Dívka, již Nona předtím sebrala nůž, se postavila v okamžiku, kdy se za jeptiškami zavřely dveře. Byla vysoká, štíhlá a bledá, s černými vlasy, které se kroutily v nezkrutných loknách, a zlatohlavá příchozí na ni zjevně neudělala takový dojem jako na ostatní novicky. „Uvidíš, že Předeek nekáže žádné zvláštní zacházení, pokud jde o členy šlechtických rodin,

Arabello. Více či méně významných. Titul tvému otci možná dovoluje, aby ve Veritě ničil počestné lidi, ale tady nahoře je to jeden na jednoho a počítají se dovednosti, ne postavení.“

Arabella dívku stěží považovala za hodnou pohledu. „Tvůj otec se do vězení dostal vlastní vinou, Clero Ghomalová. Jako kupec nestál za nic.“ Usedla do nabízené židle jako princezna. „A zloděj byl ještě horší.“ Mluvila s přízvukem, který Nona nikdy neslyšela; sytý a přesný, slova důkladně oddělená a s důrazem na neobvyklých slabikách.

Clera zařala ruce v pěst. „Dej si pozor na jazyk –“

„Ale prosím tě. Pocházíš z rodiny chamtivců, co přišli o všechny peníze... Nech to být. Z toho, co jsem pochopila, se nám dvěma naskytne víc než dost příležitostí pustit se do křížku. Tak buď tiše a nech mě, ať se najím.“ Arabella si vzala křupavou housku a rozlomila si ji na talíř.

„Díky, žes mi to tak vyjasnila.“ Clera se ušklíbla. „Musí to být hrozné, snášet společnost lidí, kteří nevlastní svou váhu ve zlatě a klenotech. Jak mezi námi vůbec vydržíš?“ Natáhla se a chytila Nonu za ruku. „Tady Nonu nejspíš nenávidíš ze všeho nejvíc. Jen si to představ – prostá venkovanka jí u stejného stolu jako dcera z rodu Jotsisů!“

Arabella si potřela rozpůlenou housku máslem. „Ty a tvoje vychrtlá venkovanka mě ani v nejmenším nezajímáte, Ghomalová. A teď si sedněte, obě jste k smíchu.“

Clera pustila Noninu ruku a popošla k Arabelle. „Já –“

„Clero!“ Z opačného konce refektáře k ní dolehl Sulerin ostrý hlas. „Sedni si. Mlč. Nech si řeči na hodinu sestry Lúje nebo tě čeká měsíc dřiny v prádelně.“

Clera se posadila, ústa stažená do popuzené čárky. Vzápětí už se smála od ucha k uchu, opřela se a odsunula židli, kterou u vedlejšího stolu právě uvolnila jiná novicka. „Nono. Posad se. Vypadáš hladově.“

6

Giljohn Nonu při cestách povozem krmil mnohem lépe, než kdy dokázala její matka. Jídlo v Kaltéze bylo ještě lepší a Noniny vystouplé kosti se postupně ztrácely, takže vypadala jako dítě z města. Refektář kláštera Svaté Milosti kaltézkou kuchyni zcela zahanbil. Nona poprvé v životě jedla celé kusy masa, nejen vlásek či soustíčko, ale tlusté plátky čerstvě osmažené, horké slaniny. Zabalila je do křupavého chleba a důkladně rozžvýkala. Z pusy jí padaly drobty, zatímco Clera vedle ní nevázaně klábosila.

Kupcova dcera už Arbellu znovu nezmínila, dokonce ani nepohlédla k jejímu stolu. Místo toho vesele štěbetala o tom, co je dnes čeká, od Nony nic nechtěla a úplně se spokojila s občasným zamumláním nebo slůvkem „ano“ v těch řídkých chvílích, kdy dívka neměla plná ústa.

„Nejmladší ve třídě je Ghena. Ještě jí nebylo deset. Mně a Ruli je jedenáct. Nejspíš nás brzy přesunou do Šedé třídy – ta je druhá. Červená je jednička. Na povel nás má sestra Dubka, ale moc často ji nevidíme.“

Clera se odmlčela a sledovala, jak Nona jí. „Tys vážně měla hlad!“

„Mhmmmm.“

„První dnešní hodina je Akademie se sestrou Normou –

to znamená všechno od čísel a čtení po dějiny a geometrii. Zrovna teď probíráme zeměpis.“

Nona měla plnou pusou, a tak nemohla přiznat, že neví, co zeměpis nebo geometrie znamená.

„Odpoledne máme Čepel – zatím se soustředíme na zápas beze zbraně, ale později nás naučí bojovat s noží a hvězdicemi, starší holky se učí šermovat s mečem a taky taktiku a strategii. V červené třídě se učíme všechno. Svaté sestry se později víc soustředí na Akademii a Duchovno. Sestry válečnice dělají hlavně Čepel. Sestry utajení Stín. Sestry okultnice studují Cestu. Válečné sestry jsou všem známé jako červené sestry a okultnice jako svaté čarodějnice – ale ne, ať tě některá zaslechne, že jim tam říkáš!“

Nona pokračovala ve snídani; zástup neznámých, zmatečných jmen se od ní odrazil jako hrách od stěny. Věděla, že za čas si na ně zvykne. Dojedla slaninu, zdolala míchaná vejce, ale mísa chleba ji konečně porazila – na dně zůstaly tři křupavé housky. Nona ještě nikdy nenechala jídlo nedojedené: měla pocit, že se tím dopouští něčeho skutečně špatného.

„Tak pojď!“ Clera jí položila ruku na rameno. „Nebo vážně přijdeme pozdě.“

Nona vzhlédla a viděla, že u stolu téměř osaměly. Když se otočila, zjistila, že v jídelně jsou kromě nich jen tři další novicky.

Clera si pospíšila k hlavním dveřím. „Honem!“

Nona šla za ní s rukama složenýma přes nafouklé břicho, které bylo tak plné, že jí každý krok působil bolest, o běhu ani nemluvě. Clera je provedla kolem dormitáře a pak přes nádvoří; po jedné straně se tyčil klášter, zatímco uprostřed bylo hranaté jezírko s kašnou. Nad kopci na západním konci bylo vidět špičky neúnavně rotujících lopat mlýnského kola. Clera Nonu popohnala průchodem roztínajícím hory na severní straně.

„To je Akademie.“ Ukázala na zdobnou věž poblíž útesů na severním konci plošiny před nimi. Společně napůl došly, napůl doběhly ke klenuté bráně při jejím úpatí. Prudce stoupající kamenné stupně točitých schodů je zavedly k dubovým dveřím a pokračovaly dál vzhůru. Clera se u dveří zastavila, opřela se do nich a vstoupila do místnosti za nimi.

„Nikdo tu není.“ Nona se zastyděla v okamžiku, kdy ta slova vypustila z úst. Přišla si jako hloupá venkovanka, která zmiňuje něco, co je každému jasné. Třída se nořila do stínů. Ze vzdáleného rohu je pozorovala velká šedá kočka stočená do klubíčka; byl to Malkin, abatyšin kocour. Stály tu vedle sebe čtyři řady prázdných lavic otočených směrem k leštěnému stolu před tabulí popsanou křídou. Zeď za ní zdobila změř map a plánů, kterých tu bylo tolik, že možná ukazovaly celý svět.

„Zatraceně!“ Clera doběhla k jednomu z oken a rozrazila okenice dokořán. Diamantové kousky skla spojené dohromady v jedinou okenní tabuli nechaly dovnitř proniknout světlo, ale zajistily, že zima zůstala venku. Přitiskla nos ke sklu a obracela tvář hned tím, hned oním směrem. „Vzala je někam ven – nevidím je...“

Nona došla ke katedře. Byla na ní řada podivuhodných předmětů včetně tří knížek vázaných v kůži a veliké knihy vedle brku a kalamáře s inkoustem. Noninu pozornost však přitáhla psí lebka, průzračný křišťál dlouhý skoro třicet centimetrů a tak široký, že ho ani neobemkla prsty, a konečně zářící bílá koule na mosazném stojanu. Ten poslední předmět jí učaroval; než se nadála, stála vedle něj, kolena přitisknutá k přední desce stolu.

„Co to je?“ Nona se prstem dotkla glazovaného bílého povrchu koule. Zdála se drsná – drobné rýhy odrážely paprsky světla. Byla o něco větší než její hlava a dokonale kulatá. Sto-

jan ji držel shora i zdola, takže rotovala, a uprostřed ji tenký jako vlasek obtácel barevný proužek.

„Nesahej na to! Paní Akademie by ranila mrtvice!“ Clera Nonu odstrčila a vzápětí ignorovala svou vlastní radu, když kouli sama roztočila. „To je svět, ty hloupá.“

„Svět?“ Nedávalo to žádný smysl.

„Abeth,“ zafuněla Clera, jako by ji Nonina prostoduchost udeřila do žaludku. „Jeho model.“

Nona zamrkala. Jejím světem byla až donedávna vesnice, lesy a pole a pak vzdálený severní led tvořící jednu ze zdí Koridoru. Nikdy ji nenapadlo, že by mohl mít nějaký tvar, už vůbec ne koule, bílé, anebo jiné.

„Je to glóbus.“ Clera kouli zastavila. „My žijeme... tady.“ Položila prst na čáru uprostřed.

„Vážně?“ Nona se naklonila, aby lépe viděla.

„Chceš něco vidět?“ Clera se zazubila. Aniž čekala na odpověď, jednu ruku položila na vrchol glóbu, druhou na jeho spodek a pak každou polokouli bez námahy otočila opačným směrem. Spodní část se hladce a tiše otevřela. Nona viděla, že koule není celistvá, jak si původně myslela, ale skládá se z mnoha částí, které se posouvají jedna pod druhou jako pera složeného křídla. Barevný pruh ve středu koule se následkem otáčení zvětšil; nejprve měl velikost prstu, ale postupně se stále rozšiřoval, až ho Nona nedokázala zakrýt ani rozevřenou dlaní. Se zatajeným dechem hleděla na blyštivý glazovaný vzorec modré, zelené a hnědé.

„Co –?“

„Takhle vypadal svět před padesáti tisíci lety, dlouho před příchodem kmenů.“ Clera opatrně stočila polokoule zpátky na jejich místo. Spolu s nimi se vracel i led. „Tady v těch zemích žilo spoustu lidí, ale led je vyhnal z domova.“

Vrátila ledové kry zpátky do původní pozice. „Jak slunce

pomalu stárlo a sláblo, zahnal je do tohohle uzoučkého průsmyku.“

„Jak se tam mohli vejít?“ Nona si představila, jak utíkají před ledem.

Clera pokrčila rameny. „Paní Čepele vždycky říká, že lidé potřebují prostor. Nemůžeš je na sebe mačkat donekonečna, jinak dojde ke krveprolití a potom... je místa zase právě tak akorát.“

„Ráda slyším, že si pamatuješ alespoň některé z lekcí, novicko Clero.“

Obě dívky se otočily. Dveře za nimi mezitím zahradila rozložitá sestra Norma, paní Akademie, žena úctyhodného vzrůstu a ještě úctyhodnější šířky, zahalená od hlavy k patě v tmavošedém klášterním rouchu. Sestra Norma vplula do místnosti následovaná zbytkem červené třídy, který se rozptýlil do lavic. Arabella kolem sebe měla tři dívky; posadily se vedle sebe a ušklíbaly se do dlaní.

„Poslouchám, novicky.“ Jeptiška na ně upřela malá, černá očka.

„Byly jsme...“ Clera přemýšlela, jak by celou věc vysvětlila, ale nenapadlo ji nic lepšího než pravda, a tak si odevzdaně povzddechla: „Nona měla *veliký* hlad!“

Třídou se rozlehl smích, který však rychle odumřel, když sestra Norma udeřila ukazovátkem do katedry. Došla ke stolu, kde se zastavila a hrozivě se nad oběma dívkami tyčila. „Nona skutečně vypadá, že potřebuje trochu vykrmit. Příště už se na mé hodiny nezpozdi, Nono. Dnes jsi přišla o rychlou prohlídku jednotlivých skalních vrstev téhle plošiny v místech, kde ji odhalila Sklovoda. Příště bys mohla zmeškat mnohem víc než to – včetně večere.“

Clera rychle vklouzla do své lavice blízko dveří. Nona zůstala u katedry. Podívala se na sestru Normu, jejíž obličej

byl přísný a zároveň dobromyslně baculatý, a pak očima znovu zalétla ke glóbu.

„Vzadu jsou dvě volné lavice, Nono, do jedné se posaď.“ Paní Akademie opřela ukazovátko o stůl a ztěžka si povzddechla. „Vážně doufám, že nás nebudeš moc zdržovat, dítě. Abatyše někdy rozhazuje síť skutečně daleko...“

Nona upřela pohled na podlahu a vykročila k místu, které jí ukázali. Zmítala jí směsice hněvu a vzdoru, ale touha po vědění byla větší a silnější. Kromě toho si na skutečnou zlost připadala moc přecpaná.

„Já... já nevím, co je to zeměpis.“

Ukazovátko sestry Normy utnulo smích dřív, než vůbec začal. „Dobře. Jsi dost chytrá na to, abys kladla otázky. To je lepší, než co ukázaly mnohé zdejší dívky.“ Usadila se za katedru, urovnala si roucho a pak vzhlédla. „Zeměpis je vlastně jako dějepis. Dějepis vypráví příběh lidstva od dob, kdy ho začalo zaznamenávat. Příběh i to, jak ho chápeme. Zeměpis jsou dějiny světa, po němž kráčíme. Hory a led, řeky, oceány, země – to všechno je vepsáno ve skále a v kameni, alespoň pro ty dost chytré na to, aby v nich dovedli číst. Vezmi si například skálu, na níž stojí náš klášter. Dějiny náhorní plošiny jsou vetknuté ve vrstvách křemene, který je vidět v závrtu dvě stě metrů na západ od této věže.“ Jemně Nonu dloubala ukazovátkem a odeslala ji na místo. „Naše dějiny jsou širé a my jsme malí, a tak nám lekce, kterou udílěj, možná nesedí. Podle některých si má člověk ušít šaty na míru. Dějiny země nás ale mohou naučit mnohem důležitější věci než ty o králích a dynastiích. Je v nich vepsána historie ledu. Příběh našeho hynoucího slunce vepsaný do skály a ledovce. To jsou lekce, jimiž se řídíme všichni. A až měsíc pohasne, pak v souladu s nimi i zemřeme.“